

ΤΥΧΙΚΟΣ

Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή
Το περιοδικό που ενώνει τους πιστούς του Χριστού

«Ιδού, έρχομαι ταχέως!»

Μα δεν πρόλαβα
όλες τις δουλειές μου...

ΣΤΑΣΗ
ΟΥΡΑΝΟΣ

ΚΟΣΜΟΣ
WORLD

ΓΙΑ ΤΟΝ
ΟΥΡΑΝΟ

25 χρόνια... μια ζωή μαζί !

Το καλοκαίρι του 1985 ένας αδελφός και φίλος πλησίασε τον εκδότη μας και του ζήτησε να δημοσιεύει με κάποιο τρόπο τις πνευματικές του σκέψεις, που μέχρι τότε πρόσφερε σε κάποια εκκλησία από την οποία αναγκάστηκε να αποχωρήσει για διάφορους πνευματικούς και ηθικούς λόγους που είχαν εμφολωρήσει εκεί. Προσφέρθηκε μάλιστα ο ίδιος να πληρώνει τα έξοδα που θα χρειάζονταν γι' αυτό το σκοπό.

Μετά από πολλή σκέψη, προσευχή και αναζήτηση των τρόπων με τους οποίους αυτή η πρόταση θα μπορούσε να υλοποιηθεί, τον Οκτώβριο του 1985 κυκλοφόρησε το πρώτο ΔΟΚΙΜΑΣΤΙΚΟ τεύχος του «**ΤΥΧΙΚΟΥ**» με αριθμό Α, ένα έντυπο 8 μόνο σελίδων, που τυπώθηκε σε 500 αντίτυπα. Η σκέψη ήταν να κυκλοφορήσουν άλλα δύο τεύχη μέχρι το τέλος του χρόνου και ανάλογα με την ανταπόκριση θα αποφασιζόταν αν τούτη η προσπάθεια συνέχιζε ή όχι.

Η υποδοχή του «ΤΥΧΙΚΟΥ» ξεπέρασε κάθε προσδοκία και τον Ιανουάριο του 1986 κυκλοφόρησε το πρώτο κανονικό τεύχος με αριθμό «1». Άνθρωποι άγνωστοι ζητούσαν το περιοδικό ενώ κάποιοι πρόσφεραν προαιρετικές εισφορές για την έκδοσή του. Σύντομα οι σελίδες τετραπλασιάστηκαν και ο αριθμός των φύλλων που τυπώνονται τριπλασιάστηκε. Παράλληλα ο «Τ» ήταν το πρώτο ελληνικό θρησκευτικό περιοδικό που αναρτήθηκε στο διαδίκτυο.

Οι αρχές που τέθηκαν εξ αρχής για τον «**ΤΥΧΙΚΟ**» ήταν: **1.** Να μην υπηρετεί ανθρώπους παρά μόνο τον Χριστό. **2.** Να μην ανήκει σε κάποια εκκλησία ή οργάνωση αλλά στο πνευματικό σώμα του Χριστού. **3.** Να μην δημοσιεύει ονόματα συγγραφέων ώστε ο μόνος που δοξάζεται να είναι ο Θεός. **4.** Να μην κρύψει ποτέ την αλήθεια για την κατάσταση των εκκλησιών. **5.** Κανείς ποτέ να μην πληρώνεται για συνεργασία του. **6.** Να κυκλοφορεί πάντα ΔΩΡΕΑΝ και να διακόψει την έκδοσή

του όταν οι εισφορές πάψουν να καλύπτουν τα λειτουργικά έξοδα.

7. Να ενημερώνει για κάθε εκκλησιαστικό θέμα που κάποιοι σκόπιμα θα ήθελαν να αποκρύψουν. **8.** Να μην πολεμήσει ποτέ προσωπικά κανέναν.

Αυτά είχαν ως συνέ-

πεια το έντυπο αυτό να δεχθεί επιθέσεις και απειλές από το εκκλησιαστικό κατεστημένο. Συκοφαντήθηκε, λασπολογήθηκε με διάφορους τρόπους, βλασφημήθηκε από άμβωνες και απαγόρευσαν την ανάγνωσή του ενώ πρόσταξαν να επιστρέφεται ως «απαράδεκτο». Κάποιοι δυστυχώς έφυγαν από τούτο τον κόσμο αμετανόητοι ενώ λίγοι εξακολουθούν ακόμη στη στάση ενός θρησκευτικού φασισμού που τους ντροπιάζει.

Αλλά ο «Τ» αγαπήθηκε από τους αναγνώστες και αξίζει να σημειωθεί ότι, ενώ προσφέρεται **ΔΩΡΕΑΝ** και δεν ζητήθηκαν ποτέ χρήματα, εξ αρχής όλα τα έξοδα καλύπτονται αποκλειστικά και μόνο με προαιρετικές εισφορές των αναγνωστών του. [Ο «Τ» ήταν επίσης το πρώτο ελληνικό περιοδικό που δημοσιεύει κάθε χρόνο ισολογισμό εσόδων-εξόδων.]

Από τότε πέρασαν 25 ολόκληρα χρόνια. Πολλά έχουν αλλάξει μέσα στις εκκλησίες, όμως η εγκυρότητα του «Τ» έχει αποδειχθεί και ο ρόλος του αναγνωρίζεται ως ένα ΒΗΜΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΦΩΝΗΣ στο θρησκευτικό χώρο τούτης της χώρας.

Για όλα τα παραπάνω ευχαριστούμε τον Θεό και εσάς, δίνοντας την υπόσχεση, όσο χρόνο ο Κύριος παρατείνει τη ζωή μας, να μείνουμε στο ίδιο πνεύμα και στις ίδιες αρχές. Πάντα για τη δόξα του Θεού και μόνο για το καλό της εκκλησίας του Χριστού. ☩

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ : Τ. Θ. 53 100 – 142 10 ΑΘΗΝΑ

ΑΡΘΡΑ	Σελ.	ΤΑΚΤΙΚΕΣ	ΣΤΗΛΕΣ
❶ 25 χρόνια... μια ζωή μαζί ! 2		❶ « <u>ΕΛΛΑΣ</u>	
❶ Οφθαλμούς έχουσι, αλλά... 4		<u>ΕΛΛΗΝΩΝ</u>	
❶ Άλλοτε και τώρα.. 7		<u>ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ</u> [;] » 28	
❶ ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ 12		• ΤΟ «ΤΙΜΙΟ» ΞΥΛΟ	
❶ «Σεαυτόν παρεχόμενος		• ΑΧΡΗΣΤΟΣ ΟΡΚΟΣ ΑΠΑΘΛΟΣ.	
τύπον» 14		• ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ	
❶ «Δότε τόπον τη οργή» 19		ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΤΡΕΙΑ	
❶ Αιρέσεις και Βίβλος 22		❶ <u>ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ</u> 31	
❶ Τα μάτια μας... 24		Οικογενειακές Ευχαριστίες	
❶ Είμαι μπερδεμένος! 32			

έν ριπή ὀφθαλμοῦ...

Το πρώτο (Α) δοκιμαστικό τεύχος του «**ΤΥΧΙΚΟΥ**» κυκλοφόρησε τον Οκτώβριο του 1985. Δοξάζουμε τον Θεό που ήταν μαζί μας όλα αυτά τα **25 ΧΡΟΝΙΑ!** Ευχαριστούμε και όλους εσάς που μας τιμήσατε με την εμπιστοσύνη σας! **EBENEZER!**

ΕΤΟΣ 25 – ΤΕΥΧΟΣ 214 / ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2010

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίῳ» (Εφεσ. 6/ς/21, Κολ. 4/ς/7) • Με σύνθημα «**πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή**» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο ὄργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιστρατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικόπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • **Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση** • Σε εκτέλεση της εντολής «**Δωρεάν δότε**» (Ματθ. 10/1/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAAXX • **Ιδιοκτήτης:** «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Απόφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • **Εκδότης:** Β. Βασιλειάδης • **Ταχυδρομική Επικοινωνία:** **ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8, 142 31 Ν. ΙΩΝΙΑ** • **Τηλεφωνική Επικοινωνία:** 210-27.73.785 • **Εκτύπωση:** Γ. Κωστόπουλος, Σελασίας 6, Αθήνα, 210-88.16.096 • «**ΤΥΧΙΚΟΣ**» Bimonthly edition published by «**CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.**» • 8 Kioutahias St., GR-14231 • **ATHENS, GREECE** • [Κωδικός Γεν. Γραμ. Επ/νίας: 3360] • **Τυπώνεται στην Ελλάδα • Printed in Greece • Not to be sold**

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET

(1) → tyxikos@gmail.com

(2) → editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

«Στόμα έχουνσι και δεν λαλούσιν· οφθαλμούς έχουνσι και δεν βλέπουσιν»

(Ψαλμ. 115/ριε/5)

Οφθαλμούς έχουνσι, αλλά...

Υπάρχει ανάγκη να επισημάνουμε έναν λόγο του Κυρίου Ιησού Χριστού, που συνήθως παραποιείται και ερμηνεύεται λανθασμένα. Ο Κύριός μας είπε κάποτε:

«Διά τι βλέπεις το ξυλάριον το εν τω οφθαλμῷ του αδελφού σου, την δε δοκόν την εν τῷ ἰδίῳ σου οφθαλμῷ δεν παρατηρεῖς; ἢ πῶς δύνασαι να λέγῃς πρὸς τον ἀδελφόν σου· Ἀδελφέ, ἄφες να ἐκβάλω το ξυλάριον το εν τῷ οφθαλμῷ σου, ἐνῶ συ δεν βλέπεις την δοκόν την εν τῷ οφθαλμῷ σου; Ὑποκριτά, ἐκβαλε πρῶτον την δοκόν ἐκ του οφθαλμοῦ σου, και τότε θέλεις ἰδεῖ καθαρώς διὰ να ἐκβάλῃς το ξυλάριον το εν τῷ οφθαλμῷ του αδελφού σου» (Λουκ. 6/ς/41-42).

Συνήθως ἀπὸ αὐτὴν περικοπὴ ἡ προσοχὴ επικεντρώνεται στὴν ἀρνητικὴ πλευρά, ὅπου ὁ Κύριος ἐλέγχει και κρίνει αὐτὸν που αὐθαίρετα και ἐνῶ δεν προσέχει τὴν δική του κατάστασι, προσπαθεῖ να διορθώσει τοὺς ἄλλους. Το συμπέρασμα που συνάγεται λοιπὸν εἶναι **ΜΗΝ ΑΣΧΟΛΕΙΣΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ἈΛΛΟΥΣ ΕΠΕΙΔΗ ΚΙ ΕΣΥ ΚΑΠΟΙΟ ΔΟΚΑΡΙ ΕΧΕΙΣ ΣΤΟ ΜΑΤΙ ΣΟΥ...**

Με ἄλλα λόγια, ὅσοι υποστηρίζουν αὐτὴν τὴν ἐρμηνεῖα θεωροῦν δεδομένο

ὅτι ὅλοι οἱ πιστοὶ εἶναι καταδικασμένοι "να ἔχουν πνευματικὴ τύφλωσι ἐξαιτίας κάποιου δοκαρίου στο μάτι τοὺς" το ὁποῖο δεν βλέπουν ἢ δεν γνωρίζουν τὸν τρόπο τῆς ἀφαίρεσής και ἀπαλλαγῆς.

Αλλὰ ἦταν αὐτό που ἤθελε να πει ὁ Κύριος; Ὅσοι καταλήγουν στο προηγούμενο συμπέρασμα, παραβλέπουν τὴν ἄλλη πλευρά, ἡ ὁποία νομίζουμε πῶς εἶναι και ἡ σημαντικότερη τῆς περικοπῆς, και με τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος καλεῖται ὄχι να ἀποδεχθεῖ μοιρολατρικά και ὡς φυσιολογικὴ τὴν πνευματικὴ του τυφλότητα –που οφείλεται στο ὅποιο δοκάρι στο μάτι του– ἀλλὰ του δίνεται ἡ ἐντολή: **«Ἐκβαλε πρῶτον την δοκόν ἐκ του οφθαλμοῦ σου, και τότε θέλεις ἰδεῖ καθαρώς διὰ να ἐκβάλῃς το ξυλάριον το εν τῷ οφθαλμῷ του αδελφού σου».**

Αλήθεια, τι θα κέρδιζε ὁ Χριστὸς ἀν οἱ μαθητὲς Του περνούσαν ολόκληρη τὴ ζωὴ τοὺς σ' αὐτό τὸν κόσμον με "δοκάρια" στα μάτια; Τότε και γι' αὐτοὺς θα ἴσχυε ὁ παροϊμακὸς λόγος: **«Μὴ-πῶς δύναται τυφλὸς να ὁδηγῇ τυφλόν; δεν θέλουσι πέσει ἀμφοτέρωι εἰς βόθρον;»** (Λουκ. 6/ς/39).

Θέλει, λοιπόν, ο Κύριος οι ακόλουθοί Του να κυκλοφορούν με δοκάρια στα μάτια; Αν είναι δυνατόν! Ακριβώς το αντίθετο! Αναγνωρίζει βεβαίως ότι αρχικά έτσι είμαστε όλοι, όταν ερχόμαστε στον Χριστό, όμως στη συνέχεια με τη χάρη Του μας βοηθά να απαλλαγούμε από κάθε τι που εμποδίζει να βλέπουμε σωστά, και ύστερα μας ικανώνει να βοηθήσουμε και τους συνανθρώπους μας εκεί που εκείνοι ακόμη παραπατούν. Μάλιστα σε κάποιους στην εκκλησία της Λαοδικείας που είχαν χάσει την αρχική οξύτητα της όρασής τους, εντέλλεται: **«Χρίσον τους οφθαλμούς σου με κολλούριον διά να βλέπης»** (Αποκ. 3/γ/18). Προορισμός των πιστών δεν είναι να ζουν με τα μάτια τυφλωμένα από διάφορα "δοκάρια" αλλά, αντίθετα, και τα δικά τους μάτια να ανοίξουν και άλλους να βοηθήσουν να έρθουν στο ίδιο αποτέλεσμα.

Όταν ο Κύριος κάλεσε τον Σαύλο για να γίνει Απόστολος του Χριστού, είπε: **«Σε αποστέλλω διά να ανοίξης τους οφθαλμούς αυτών, ώστε να επιστρέψωσιν από του σκότους εις το φως και από της εξουσίας του Σατανά προς τον Θεόν»** (Πράξ. 26/κς/17-18). Πώς ανοίγουν τα μάτια των ανθρώπων γνωρίζοντας τον Χριστό, όταν στη συνέχεια πρέπει να παραδέχονται ότι σ' αυτά τα ίδια μάτια υπάρχουν δοκάρια; Το οξύμωρο της θέσης αυτής είναι προφανές.

Ασφαλώς είναι σωστή η σκέψη ότι, **«Δεν συνάγουσιν εξ ακανθών σύκα, ουδέ τρυγώσιν εκ βάτου σταφύλια»**, όπως εξίσου σωστή είναι και η σκέψη ότι **«Δεν είναι δένδρον καλόν, το οποίον κάμνει καρπόν σαπρόν»**,

« ΤΥΧΙΚΟΣ »

αλλά ο λόγος επισφραγίζεται με τη φράση **«Έκαστον δένδρον εκ του καρπού αυτού γνωρίζεται»** (Λουκ. 6/ς/43-44). Αν μιλάμε για ανθρώπους που βρίσκονται ακόμη στο σκοτάδι της αμαρτίας, ναι, είναι αλήθεια ότι χρειάζεται πρώτα τα μάτια τα νεκρά και τυφλωμένα από την πλάνη να ανοίξουν και να τα φωτίσει ο Χριστός. Όμως μπορεί να ισχύει αυτό για τους πιστούς του Χριστού, που ο Ίδιος είναι **ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ**, και το αυτό απαιτεί από τους μαθητές Του; (Ματθ. 5/ε/14).

Ο Κύριος είπε σε άλλη περίπτωση: **«Ο λύχνος του σώματος είναι ο οφθαλμός· όταν λοιπόν ο οφθαλμός σου ήναι καθαρός, και όλον το σώμα σου είναι φωτεινόν· αλλ' όταν ήναι πονηρός, και το σώμα σου είναι σκοτεινόν. Πρόσεχε λοιπόν μήποτε το φως το εν σοι ήναι σκότος. Εάν λοι-**

πόν όλον το σώμα σου ήναι φωτεινόν, μη έχον τι μέρος σκοτεινόν, θέλει είσθαι φωτεινόν όλον, καθώς όταν ο λύχνος σε φωτίζει διά της λάμψεως» (Λουκ. 11/ια/34-36).

Ύστερα από αυτή τη θεία φώτιση, ο άνθρωπος του Χριστού είναι ικανός –πρέπει να είναι– και τα διαφέροντα να κρίνει και τους προσκόπτοντες να βοηθά και να διορθώνει (Γαλ. 6/ς/1) με την δέουσα προσοχή, να μη συγκοινωνεί στα άκαρπα έργα του σκότους, μάλλον δε να τα ελέγχει (Εφεσ. 5/ε/11), και σύμφωνα με την αποστολική εντολή να νουθετεί τους ατάκτους (Α΄ Θεσ. 5/ε/14). Τέλος, όντας ο ίδιος προσκολλημένος εις τον πιστόν λόγον της διδασκαλίας, να είναι δυνατός «**να προτρέπη διά της υγιαινούσης διδασκαλίας και να εξελέγχη τους αντιλέγοντας**» (Τίτον 1/α/9). Όλα αυτά, βεβαίως, δεν είναι δυνατό να τα εκτελεί ένας που τα μάτια του είναι τυφλωμένα από διάφορα δοκάρια.

Αλλά ας δούμε και δυο περικοπές από τον προφήτη Ησαΐα, που μάλλον είναι βοηθητικές στη σωστή κατανόηση των λόγων του Κυρίου που εξετάζουμε. (Αν και ο Προφήτης αναφέρεται στο λαό Ισραήλ, δεν είναι δυνατόν τα τέκνα του Θεού, τα μέλη της Εκκλησίας, να είναι σε χειρότερη μοίρα.) «**Ακούσατε, κωφοί· και ανοίξατε τους οφθαλμούς σας, τυφλοί, διά να ίδητε. Τις τυφλός, παρά ο δούλός μου; ή κωφός, παρά ο μηνυτής μου, τον οποίον απέστειλα; τις τυφλός, παρά ο**

τέλειος; και τις τυφλός, παρά ο δούλος του Κυρίου; Βλέπεις πολλά αλλά δεν παρατηρείς· ανοίγεις τα ώτα αλλά δεν ακούεις» (Ησ. 42/μβ/18-20). Είναι φανερό από τα παραπάνω, ότι ο Θεός δεν θέλει τους δούλους Του να είναι τυφλοί και να μη βλέπουν. Μάλιστα η τελευταία φράση είναι τεράστια πρόκληση σε καθέναν που νομίζει ότι ευαγγελίζεται άλλους ανθρώπους όταν ο ίδιος «**βλέπει πολλά αλλά δεν παρατηρεί, ανοίγει ώτα αλλά ο ίδιος δεν ακούει**»...

Ο Χριστός είπε κάποτε: «**Εγώ διά κρίσιν ήλθον εις τον κόσμον τούτον, διά να βλέπωσιν οι μη βλέποντες και να γείνωσι τυφλοί οι βλέποντες**» (Ιωάν. 9/θ/39). Φαντάζεστε αυτή η κρίση να αφορούσε τους δικούς Του οπαδούς; Αν είναι δυνατόν! Ο Χριστός φωτίζει τους ακόλουθούς Του και μάλιστα τους κάνει ικανούς με την πίστη να βλέπουν ακόμη και τα μη βλεπόμενα. Ο Παύλος γράφει σχετικά: «**Ημείς δεν ενατενίζομεν εις τα βλεπόμενα, αλλ' εις τα μη βλεπόμενα· διότι τα βλεπόμενα είναι πρόσκαιρα, τα δε μη βλεπόμενα αιώνια**» (Β΄ Κορ. 4/δ/18). Δόξα στον Θεό!

Τι λοιπόν θα πούμε για εκείνους που επιμένουν στην παραπάνω ελεγχθείσα λανθασμένη άποψη; Μάλλον χρειάζονται να ακούσουν κι αυτοί τον λόγο τον προφητικό προς τον αρχαίο Ισραήλ: «**Εξάγαγε τον λαόν τον τυφλόν και έχοντα οφθαλμούς και τον κωφόν και έχοντα ώτα**» (Ησ. 43/μγ/8). Ευχόμαστε ο Κύριος να το χαρίσει.

• • •

Κάθε πέρσι και καλύτερα; – Όχι κατ' ανάγκην!

Άλλοτε και τώρα...

Υπάρχει μία ευχή που συχνά ακούγεται από τους Χριστιανούς, σύμφωνα με την οποία καλό θα ήταν αν μπορούσαμε οι σημερινοί πιστοί να γίνουμε όπως εκείνοι της πρώτης Εκκλησίας της Αποστολικής περιόδου. Αυτή στηρίζεται στην εντύπωση ότι η πρώτη εκείνη Εκκλησία ήταν "τέλεια κατά πάντα" και ότι εκείνη η εποχή δεν γνώριζε τα προβλήματα που αναπτύχθηκαν στους επόμενους αιώνες και βασανίζουν τις εκκλησίες μέχρι σήμερα.

Είναι γεγονός ότι έχουμε την τάση να επικεντρώνουμε την προσοχή μας στα χωρία εκείνα, όπου παρουσιάζεται μία όμορφη –ιδανική θα λέγαμε– εικόνα, σύμφωνα με την οποία **ΟΛΑ ΗΤΑΝ ΩΡΑΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΑ** μεταξύ των πρώτων χριστιανών. Τέτοια εδάφια για παράδειγμα είναι το Πράξεις 2/β/42-43 όπου διαβάζουμε ότι οι μαθητές **«ενέμενον εν τη διδασχῇ των αποστόλων και εν τη κοινωνία και εν τη κλάσει του ἄρτου και εν ταις προσευχαίς. Κατέλαβε δε πάσαν ψυχὴν φόβος, και πολλά τεράστια και σημεία ἐγίνοντο διὰ των αποστόλων. Και πάντες οι πιστεύοντες ἦσαν ομού και εἶχον τα πάντα κοινά, και τα κτήματα και τα υπάρχοντα αυτῶν ἐπώλουν και διεμοίραζον αὐτά εις πάντας, καθ' ἣν ἕκαστος εἶχε χρείαν. Και καθ' ἡμέραν ἐμμένοντες ὁμοθυμαδόν εν τῷ ἱερῷ και κόπτοντες τον ἄρτον κατ' οἴκους, μετελάμβανον την τροφήν εν α-**

γαλλιάσει και ἀπλότῃ καρδίας, δοξολογούντες τον Θεόν και ευρίσκοντες χάριν ενώπιον ὅλου του λαοῦ. Ο δε Κύριος προσέθετε καθ' ἡμέραν εις την ἐκκλησίαν τους σωζομένους», ενώ υπάρχει επίσης και το Πράξεις 4/δ/32, που λέει: **«Του δε πλήθους των πιστευσάντων ἡ καρδιά και ἡ ψυχὴ ἦτο μία, και οὐδέ εις ἐλέγεν ὅτι εἶναι εαυτοῦ τι εκ των υπάρχόντων αὐτοῦ ἀλλ' εἶχον τα πάντα κοινά».**

Είναι λογικό όλοι να θέλουμε να ζούμε σε ένα τέτοιο ιδανικό περιβάλλον, όπου καθένας θα σκέφτεται τους άλλους και οι ανάγκες μας –ακόμη και οι υλικές– θα καλύπτονται από το ενδιαφέρον των άλλων. Μάλιστα στο έδαφος αυτών των χωρίων κάποιοι προσπάθησαν κατά καιρούς να δημιουργήσουν συστήματα κοινωνικά/κοινοτικά, όπου οι πιστοί να ζουν σε ένα είδους κοινόβιο, όπου η κοινότητα έχει μεγάλο μέρος στις αποφάσεις για τη ζωή των μελών [κοινοβιακός μοναχισμός, οι κοινότητες των Άμις (Amish) στην Αμερική κ.ά.].

Όμως στις πράξεις των Αποστόλων υπάρχουν 28 ολόκληρα κεφάλαια και περισσότερα από 1000 εδάφια, στα οποία περιγράφεται η ιστορία και των πρώτων ημερών αλλά και των επόμενων δεκαετιών της εκκλησιαστικής ζωής, και τα οποία δίνουν μια εντελώς διαφορετική εικόνα της πραγματικότητας, την οποία όμως έχουμε την τάση να παρα-

βλέπουμε. Αν όμως είμαστε προσεκτικοί μελετητές της Βίβλου μας, εύκολα διαπιστώνουμε ότι η πραγματικότητα δεν ήταν αυτή που κάποιοι προβάλλουν και παρασύρουν σε λάθος συμπεράσματα, προσδοκίες ή και ενοχές, αλλά και οι πρώτοι εκείνοι πιστοί ήταν εξίσου ελαττωματικοί όπως και εμείς – αν όχι χειρότεροι κάποιες φορές.

Όλα αυτά δεν γράφονται για να δικαιολογήσουν τις δικές μας αδυναμίες και πτώσεις, αλλά για να μην επιτρέπουμε στον Πονηρό, που βρίσκει χώρο στις σκέψεις και τις καρδιές μας, να μας αποθαρρύνει και απογοητεύει με όσα βλέπουμε γύρω μας.

Για να φανεί η αλήθεια των παραπάνω, ας ανατρέξουμε και ας προσέξουμε κάποια άλλα εδάφια, που ζωγραφίζουν όχι ένα στιγμιότυπο αλλά την ευρεία εικόνα της Εκκλησίας εκείνης της εποχής, όπου διαγράφεται μια εντελώς διαφορετική κατάσταση. Τα σχετικά χωρία παρουσιάζονται με τη σειρά που βρίσκονται στις σελίδες της Αγίας Γραφής.

1. Ανανίας και Σαπφείρα

«**Ἄνθρωπος δε τις Ανανίας το ὄνομα μετά της γυναικός αὐτοῦ Σαπφείρης ἐπώλησε κτήμα καὶ ἐκράτησεν ἀπὸ τῆς τιμῆς, ἐν γνώσει καὶ τῆς γυναικός αὐτοῦ, καὶ φέρων μέρος τι ἔθεσεν εἰς τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων. Εἶπε δε ὁ Πέτρος· Ἀνανία, διὰ τί ἐγέμισεν ὁ Σατανὰς τὴν καρδίαν σου, ὥστε νὰ ψευσθῇς εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ νὰ κρατήσῃς ἀπὸ τῆς τιμῆς τοῦ ἀγροῦ;**» (Πράξ. 5/ε/1-3).

Το αντρόγυνο αυτό, το οποίο τόσο αυστηρά θέλησε ο Κύριος να τιμωρήσει, δεν έζησε βέβαια αιώνες μετά τους Αποστόλους αλλά ακριβώς σ' εκείνες τις πρώτες ημέρες. Τα γεγονότα που περι-

γράφονται στο 5/ε κεφάλαιο των Πράξεων δεν μπορεί να απέχουν παρά μήνες μόνο από την ημέρα της Πεντηκοστής. Οι πρώτοι πιστοί ήταν ακόμη συγκεντρωμένοι στην Ιερουσαλήμ και γύρω από αυτήν, είχαν απαρτίσει ένα σημαντικό πλήθος και καθώς αντιμετώπιζαν τα βιοτικά, κάποιοι, μεταξύ των οποίων και ο Βαρνάβας, προθυμοποιήθηκαν να προσφέρουν από τα υλικά τους κτήματα ώστε να καλυφθούν οι ανάγκες του πλήθους και μάλιστα των πτωχότερων ανάμεσά τους.

Εκείνο λοιπόν το διάστημα –την πρώτη εκείνη περίοδο της εκκλησίας– παρουσιάστηκε το φαινόμενο του Ανανία και της Σαπφείρας, του ζεύγους αυτού που τόσο πολύ ομολοούσε, ώστε και την αμαρτία τους απέναντι στον Θεό μαζί την διέπραξαν. Οι άνθρωποι αυτοί, βέβαια, για να είναι μέλη εκείνης της πρώτης εκκλησίας, και το βάπτισμα είχαν δεχθεί και την πλήρωση του Αγίου Πνεύματος, και κατά πάσα πιθανότητα ήταν κάτοχοι κάποιων χαρισμάτων, όπως όλοι οι πιστοί Χριστιανοί.

Όμως ο ίδιος πειρασμός που χτύπησε τους Πρωτόπλαστους, της απληστίας και της έλλειψης εμπιστοσύνης στον Κύριο, τους οδήγησε να προσπαθήσουν να φανούν μεν καλοί απέναντι στους αδελφούς, ταυτόχρονα όμως να αντιμετωπίσουν και τη δική τους ανασφάλεια, αφού δεν είχαν αρκετή εμπιστοσύνη στην αγαθότητα και πρόνοια του Θεού. Το ψέμα στο οποίο κατέφυγαν μαρτυρεί όλα τα παραπάνω και την διάθεσή τους να κρύψουν την αλήθεια από τον Θεό.

Όπως και στην περίπτωση της Εδέμ, ο Κύριος προσπάθησε να τους φέρει σε μετάνοια, να παραδεχτούν το σφάλμα τους και να ζητήσουν συγχώρεση, όμως εκείνοι αμετανόητοι επέμεναν στην α-

σέβειά τους και στο αρχικό τους ψέμα. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, και μάλιστα τότε που έμπαιναν τα θεμέλια του πνευματικού οικοδομήματος της Εκκλησίας, ο Κύριος στάθηκε πολύ αυστηρός απέναντί τους αφαιρώντας τους ακόμη και τη ζωή για παραδειγματισμό των υπολοίπων.

2. Συσσίτια των πτωχών

«Εν δε ταις ημέραις ταύταις, ὅτε ἐπληθύνοντο οἱ μαθηταί, ἔγεινε γογγυσμός τῶν Ἑλληνιστῶν κατὰ τῶν Ἑβραίων, ὅτι αἱ χήραι αὐτῶν παρεβλέποντο ἐν τῇ καθημερινῇ διακονίᾳ» (Πράξ. 6/ς/1).

Στο αμέσως επόμενο κεφάλαιο, διαβάζουμε για το πρόβλημα που δημιουργήθηκε ανάμεσα στους εντόπιους Ιουδαίους και εκείνους που κατάγονταν από την διασπορά (Ελληνιστές). Είτε δίκαια είτε άδικα αναπτύχθηκε η εντύπωση ότι εκείνοι που μοίραζαν την τροφή στα συσσίτια για τους άπορους αδελφούς, μεροληπτούσαν υπέρ των ντόπιων και παρέβλεπαν ή αδικούσαν στο μοίρασμα τους Ελληνιστές.

Μέσα σε ένα τόσο ωραίο κλίμα, όπου άλλοι πρόσφεραν από τα υπάρχοντά τους για τις ανάγκες των αδελφών, κάτω από τη διδαχή των ίδιων των Αποστόλων και μέσα σε τόσες ευλογίες και θαυμάσιες επεμβάσεις του Κυρίου, και τόσο κοντά στην ημέρα της Πεντηκοστής... τα ζιζάνια της διχόνοιας βρήκαν τρόπο να φυτρώσουν και να πικράνουν εκείνη την ωραία πνευματική ατμόσφαιρα. –*Ταΐζετε τις δικές σας χήρες (φτωχές) ενώ αφήνετε νηστικές τις δικές μας.* Αυτό δεν ήταν δυνατό να μείνει απαρατήρητο από τους Απόστολους οι οποίοι και έδωσαν λύση με την εκλογή επτά ανδρών γεμάτων από Άγιο Πνεύμα, ώστε

όλα να γίνονται κάτω από την θεία οδηγία.

Πόσο θλιβερή ιστορία για μια εκκλησία τόσο ζωντανή και δραστήρια, γεμάτη από έργα αγάπης, όπως τα συσσίτια για τους φτωχούς αδελφούς, όμως και σηματοδεδιμένα από σαρκικές εκδηλώσεις μικροπρέπειας και παραπόνων.

3. Σίμων ο Μάγος (Σιμωνία)

«Ἄνθρωπος δε τις Σίμων ὀνομαζόμενος προϋπήρχεν ἐν τῇ πόλει, κάμνων μαγείας καὶ εκπλήττων τὸν λαόν τῆς Σαμαρείας, λέγων εαυτὸν ὅτι εἶναι μέγας τις· εἰς τὸν ὁποῖον ἔδιδον προσοχὴν πάντες ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου, λέγοντες· Οὗτος εἶναι ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἡ μεγάλη. Ἐδίδον δε προσοχὴν εἰς αὐτόν, διότι εἶχεν εκπλήξει αὐτοὺς πολὺν καιρὸν μετὰς μαγείας. Ὅτε ὁμως ἐπίστευσαν εἰς τὸν Φίλιππον εὐαγγελιζόμενον τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐβαπτίζοντο ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες. Ὁ δε Σίμων καὶ αὐτὸς ἐπίστευσε, καὶ βαπτισθεὶς ἔμενε πάντοτε μετὰ τοῦ Φιλίππου, καὶ θεωρῶν σημεῖα καὶ θαύματα μεγάλα γινόμενα ἐξεπλήττετο» (Πράξ. 8/η/9-13).

Δύο μόλις κεφάλαια αργότερα ο Λουκάς διηγείται την θαυμαστή εξάπλωση του Ευαγγελίου στην Σαμάρεια. Ο Χριστός είχε πει στους μαθητές ότι θα είναι μάρτυρές Του «**καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ**». Αυτό για να γίνει χρειάστηκε να μεσολαβήσει ο διωγμός που έμεινε γνωστός με το όνομα του πρωτομάρτυρα Στέφανου, ύστερα από τον οποίο οι μαθητές «**διασπαρέντες διήλθον εὐαγγελιζόμενοι τὸν λόγον. Ὁ δε Φίλιππος, καταβάς εἰς τὴν πόλιν τῆς Σαμαρείας, ἐκήρυττεν εἰς αὐτοὺς τὸν Χριστόν**» (εδ. 4).

Η ατμόσφαιρα και εδώ ήταν θριαμβική: «Οι όχλοι προσείχον ομοθυμαδόν εις τα λεγόμενα υπό του Φιλίππου, ακούοντες και βλέποντες τα θαύματα, τα οποία έκαμνε. Διότι εκ πολλών εχόντων πνεύματα ακάθαρτα εξήρχοντο αυτά φωνάζοντα μετά μεγάλης φωνής, και πολλοί παραλυτικοί και χωλοί εθεραπεύθησαν, και έγεινε χαρά μεγάλη εν εκείνη τη πόλει» (Πράξ. 8/η/6-8).

Ανάμεσα σ' εκείνους που πίστεψαν και δέχτηκαν το βάπτισμα στο όνομα του Χριστού, ήταν και ο διάσημος στην περιοχή Σίμων, ένας πρώην μάγος. Αυτός ως φαίνεται είχε συγκεντρώσει χρήματα πολλά «κάμνων μαγείας και εκπλήττων τον λαόν της Σαμαρείας, λέγων εαυτόν ότι είναι μέγας τις», ώστε να μπορεί να μην εργάζεται αλλά να μένει συνεχώς πλάι στον Φίλιππο, και βλέποντας να γίνονται θαύματα μεγάλα έμενε κατάπληκτος.

Όμως στη Σαμάρεια δεν είχε έρθει ακόμη το βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος, το οποίο έπρεπε να γίνει με την διακονία του απόστολου Πέτρου στον οποίο ο Κύριος είχε πει: «Συ είσαι Πέτρος, και επί ταύτης της πέτρας θέλω οικοδομήσει την εκκλησίαν μου, και πύλαι άδου δεν θέλουσιν ισχύσει κατ' αυτής. Και θέλω σοι δώσει τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών» (Ματθ. 16/18-19). Ήταν μέσω του Πέτρου, λοιπόν που η Εκκλησία εγκαθιδρύθηκε αρχικά στους Ιουδαίους, την ημέρα της Πεντηκοστής, ύστερα στους Εθνικούς, στο σπίτι του Κορνήλιου, και τώρα στη Σαμάρεια.

«Ιδών δε ο Σίμων ότι διά της επιθέσεως των χειρών των αποστόλων δίδεται το Πνεύμα το Άγιον, προσέφερεν εις αυτούς χρήματα, λέγων· Δότε και εις εμέ την εξουσίαν ταύτην, ώστε εις όντινα επιθέσω τας χείρας να λαμβάνη

Πνεύμα Άγιον. Και ο Πέτρος είπε προς αυτόν· το αργύριόν σου ας ήναι μετά σου εις απώλειαν, διότι ενόμισας ότι η δωρεά του Θεού αποκτάται διά χρημάτων» (Πράξ. 8/η/18-20).

Ο Σίμων θυμήθηκε την παλιά του τέχνη και δόξα, και σκέφτηκε ότι θα μπορούσε κι αυτός να γίνει χορηγός του Αγίου Πνεύματος, "αγοράζοντας τα δικαιώματα".

Τούτη η επικίνδυνη νοοτροπία, δεν είναι άγνωστη στις μέρες μας. Στο εξωτερικό υπάρχουν δεκάδες απατεώνες Χαρismaticοί-Πεντηκοστιανοί και άλλοι ψευδοδιδάσκαλοι, οι οποίοι χωρίς ντροπή ιδρύουν και λειτουργούν Σχολές Θαυμάτων (Miracle Schools και Healing Schools) και διοργανώνουν Σεμινάρια, όπου διακηρύττουν ότι μπορούν να μεταδώσουν τέτοια χαρίσματα στους αδαείς και εύπιστους οπαδούς τους με αδρή πληρωμή. Αλίμονο!

4. Ιουδαίζοντες-Νομικιστές

«Και τινές κατελθόντες από της Ιουδαίας εδίδασκον τους αδελφούς, ότι εάν δεν περιτέμνησθε κατά το έθος του Μωϋσέως, δεν δύνασθε να σωθήτε. Γενομένης λοιπόν αντιστάσεως και συζητήσεως ουκ ολίγης υπό του Παύλου και Βαρνάβα προς αυτούς, ενέκριναν να αναβή ο Παύλος και ο Βαρνάβας και τινές άλλοι εξ αυτών προς τους αποστόλους και πρεσβυτέρους εις Ιερουσαλήμ περί του ζητήματος τούτου» (Πράξ. 15/ε/1-2).

Μεγάλο πρόβλημα δημιουργήθηκε την ίδια εποχή ανάμεσα στους πιστούς με ιουδαϊκή καταγωγή κι εκείνους με εθνική. Το ευαγγέλιο που κήρυτταν οι Απόστολοι ήταν απλό και εύληπτο, ώστε πολλοί να μπορούν να το δεχτούν και να συνταχθούν με την εκκλησία. Αλλά το θρησκευτικό πρόβλημα δεν ήταν άγνωστο και η μεγαλύτερη κατάρρα του είναι

όταν άνθρωποι αναλαμβάνουν να μιλήσουν για λογαριασμό του Θεού και επιμένουν να επιβάλλουν στους υπόλοιπους τις δικές τους γνώμες, απόψεις και θεωρίες. Είναι άξιο απορίας πώς αυτοί, που συνήθως ονομάζουμε θρησκευτικοί ηγέτες, αποτολμούν να προχωρήσουν τόσο μπροστά από τους υπόλοιπους συνανθρώπους τους και αναλαμβάνουν να γίνουν "φερέφωνα" δήθεν του Θεού.

Ο απόστολος Παύλος, αν και είχε τόσες θείες αποκαλύψεις, ποτέ δεν τόλμησε να ταυτίσει τη δική του φωνή με εκείνη του Θεού. Είναι αξιοθαύμαστο πώς ο άγιος αυτός δούλος του Κυρίου γράφει για συγκεκριμένα ζητήματα που τέθηκαν στις μέρες του, ότι **«προσταγήν του Κυρίου δεν έχω· αλλά γνώμην δίδω ως ηλεημένος υπό του Κυρίου να ήμαι πιστός»**. Αν δεν έλεγε ο ίδιος κατηγορηματικά **«γνώμην δίδω»**, κανένας δεν θα τολμούσε να αμφισβητήσει το λόγο του και κανένας δε θα μπορούσε να αποδείξει το αντίθετο, όμως αυτός αισθανόταν τόσο μεγάλη την ευθύνη, μη τυχόν και ο δικός του λόγος, η δική του γνώμη, εκκλησθί ως «προσταγή του Κυρίου», γι' αυτό και προλαβαίνει να κάνει την διευκρίνιση. Δεν θεωρεί, τον εαυτό του ανάξιο να πει μια γνώμη, όμως κάνει σαφές στους παραλήπτες της Επιστολής του ότι είναι γνώμη δική του και όχι του Θεού. (Βλ. επίσης Α' Κορ. 7/ζ/6,40, Β' Κορ. 8/η/10).

Αντίθετα άλλοι, σύγχρονοι του Παύλου, όμως προσηλωμένοι στο γράμμα του νόμου, τολμούσαν χωρίς φόβο και ντροπή να λένε τη γνώμη τους, ισχυριζόμενοι ότι όσα έλεγαν ήταν δήθεν λόγοι εγκεκριμένοι από τους Απόστολους, όπως π.χ. το **«εάν δεν περιτέμνησθε κατά το έθος του Μωϋσέως, δεν δύνασθε να σωθήτε»** (Πράξ. 15/ιε/1). Επ' αυτού στην επιστολή που στάλθηκε από τα

Ιεροσόλυμα, διευκρινίζεται ότι **«τινές εξ ημών εξελθόντες σας ετάραξαν με λόγους και διαστρέφουσι τας ψυχάς σας, λέγοντες να περιτέμνησθε και να φυλάττητε τον νόμον, εις τους οποίους η-μείς δεν παρηγγείλαμεν τούτο»** (εδ. 24).

Και σήμερα υπάρχουν αμέτρητοι καλοθελητές που κυκλοφορούν ανάμεσα στους πιστούς διασπείροντας διάφορες "διδασχές", τις οποίες μάλιστα αναγάγουν σε ζητήματα "σωτηριώδους σημασίας", (π.χ. ημερολόγιο, γλώσσες, τροφές, ενδυμασία κ.λπ.), χωρίς τα οποία κινδυνεύει τάχα η αιώνια προοπτική των χριστιανών. Δεν είναι ο χώρος για να αναφερθούμε αναλυτικά σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, είμαστε όμως σίγουροι ότι τέτοιους έχουν συναντήσει όλοι σχεδόν οι αναγνώστες μας.

Ας στραφούμε τώρα και σε άλλα βιβλία της Καινής Διαθήκης, πέρα από εκείνο των Πράξεων, και μάλιστα στις Επιστολές του Παύλου, όπου παρουσιάζεται η ίδια εικόνα:

5. Οπαδοί προσώπων και παρατάξεων

«Λέγω δε τούτο, διότι έκαστος από σας λέγει· Εγώ μεν είμαι του Παύλου, εγώ δε του Απολλώ, εγώ δε του Κηφά, εγώ δε του Χριστού. Διεμερίσθη ο Χριστός; μήπως ο Παύλος εσταυρώθη διά σας; ή εις το όνομα του Παύλου εβαπτίσθητε;» (Α' Κορ. 1/α/12-13).

Οι ανθρώπινες συμπάθειες ήταν και είναι από τις μεγαλύτερες πληγές σε κάθε κοινωνικό σύνολο, χωρίς να εξαιρείται η χριστιανική εκκλησία όταν αυτή διέπεται από σαρκικά χαρακτηριστικά (έχθρες, έριδες, ζηλοτυπία, θυμοί, μάχες, διχοστασίες, αιρέσεις, φθόνοι – Γαλ. 5/ε/20-21).

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

**Προς άπασα τη σημερινή ηγεσία της Κοινωνίας
Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών Ελλάδος
ΑΣΧΕΤΩΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΕΠΩΝΥΜΙΩΝ**

Αγαπητοί εν Χριστώ,

• Με θλίψη παρακολουθούμε όλα όσα συμβαίνουν στις τάξεις σας και ιδιαίτερα μεταξύ σας, οι οποίοι λογικά θα έπρεπε να είστε το παράδειγμα και ο τύπος των υπόλοιπων πιστών εκ μέρους των οποίων εύκολα μιλάτε και δυστυχώς, πιο εύκολα αν και χωρίς εξουσιοδότηση και εκλογή, βρεθήκατε στη θέση να ηγείσθε.

• Με θλίψη προβλέπουμε σε ποιους γκρεμούς είστε έτοιμοι να οδηγήσετε αυτό το σκάφος, που οι περισσότεροι κληρονομήσατε χάριν συγγενικών ή υπηρετικών σχέσεων είτε από τους γονείς σας είτε από εκδουλεύσεις προς την απελθούσα ηγεσία.

• Με θλίψη αντιλαμβανόμεθα ότι οι τρόποι που είστε έτοιμοι να χρησιμοποιήσετε στη μάχη της διαδοχής ή επικράτησης είναι ό,τι χειρότερο, καθώς ακολουθείτε στενά όσα δυστυχώς συνήθως συμβαίνουν σε πολιτικά κόμματα και παρατάξεις.

• Με θλίψη διαβάζουμε τα κείμενα που δημοσιεύετε και τις επιστολές που ανταλλάσσετε -τουλάχιστον μέχρι στιγμής- και από τα οποία κι εμείς οι αδαείς ενημερωνόμεθα για τις κατευθύνσεις προς τις οποίες μέλλετε να προχωρήσετε.

Έχοντας κι εμείς θητεύσει παρά τους πόδας σημαντικών ανδρών, όπως οι Μεταλληνός, Κατσάρκας, Ζαφειρόπουλος, Φραγκόπουλος, Χονδρογιάννης, Παιδάκης, Ζερβόπουλος, Αγγελάτος, Φερρεντίνος κ.ά.,

αισθανόμεθα υποχρεωμένοι να σας υπενθυμίσουμε τα ακόλουθα:

1. Κανένα εκκλησιαστικό σώμα (σύνολο μελών τοπικής εκκλησίας) δεν σας ανέθεσε το δικαίωμα να ΕΞΟΥΣΙΑΖΕΤΕ, και εν πάση περιπτώσει κληθήκατε να ΔΙΑΚΟΝΕΙΤΕ (δηλαδή να προσφέρετε δουλική υπηρεσία) προς τη συγκεκριμένη εκκλησιαστική οικογένεια.

2. Κανείς ποτέ δεν σας εξουσιοδότησε να αποφασίζετε εν λευκώ εκ μέρους και για λογαριασμό των μελών των εν λόγω εκκλησιών.

3. Κανείς ποτέ δεν σας ανέθεσε να διαχειρίζεσθε την περιουσία των εν λόγω εκκλησιών κατά βούληση, με oligομελή και εν πολλοίς από συγγενικά ή φιλικά πρόσωπα ελεγχόμενα Σωματεία.

4. Κανείς ποτέ δεν σας ανεγνώρισε ότι έχετε το "αλάθητο" στις αποφάσεις και πράξεις σας. Και προφανώς κανείς δεν σας ανέθεσε να αποφασίζετε και να πράττετε ανεξέλεγκτα και χωρίς απολογία προς το σύνολο των πιστών εις τους οποίους ανήκουν όσα σεις σήμερα καλώς ή κακώς διαχειρίζεσθε.

5. Κανείς ποτέ δεν ανέμενε από εσάς, ασχέτως με τον τρόπο με τον οποίο αναρριχηθήκατε στα όποια σήμερα κατέχετε αξιώματα, να διασύρετε την Κοινωνία των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών Ελλά-

δος με διαβούλια, έργα και πράξεις που συμβαίνουν εν κρυπτώ και παραβύτω.

Μετά την εκδημία του υπευθύνου -όπως εσείς οι ίδιοι τον έχετε χαρακτηρίσει στα γραπτά σας- για όλα τα δεινά της παρούσας εκκλησιαστικής ομάδας, εκείνα που θα περιμέναμε εκ μέρους σας θα ήταν:

1. Να ομολογήσετε **ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΚΗ ΣΑΣ ΕΥΘΥΝΗ** (συνυπευθυνότητα) σε όσα κακά και ανορθόδοξα συνεργήσατε με την όπως εκ των υστέρων ομολογήσατε σιωπηλή και σκόπημη παραμονή σας στο πλευρό του (έστω και αν αυτό το κάνατε όπως λέτε για να προλάβετε τα χειρότερα).

Δεν είναι δίκαιο, ούτε τίμιο ούτε ηθικό να αποδίδετε στον αποθανόντα Θάνο Καρμπόνη όλα τα κακά (Δρυός πεσούσης πας ανήρ ξυλεύεται...) ενώ όσο ζούσε τον εκθειάζατε και συνεργασθήκατε μαζί κατά πάντα δουλοπρεπώς.

2. Να επιδιώξετε την ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ όλων των κακών ή λαθών που έγιναν από εκείνον και τους στενούς συνεργάτες του, (μεταξύ των οποίων υπήρξατε οι πλείστοι εξ υμών)

3. Να ορίσετε ανώτατο όριο ηλικίας στελεχών τα 75 έτη, ύστερα από τα οποία να γίνονται επίτιμα, για να αποφευχθούν στο μέλλον τα φοβερά λάθη του παρελθόντος. Μην ξεχνάτε ότι ο Μεταλληνός πέθανε σε ηλικία 72 ετών.

4. Να καλέσετε άμεσα να επανέλθουν στην πνευματική αυτή οικογένεια όλοι εκείνοι που και με δική σας ευθύνη εξαναγκάστηκαν σε απομάκρυνση. Όλα εκείνα τα χαρίσματα που ο Θεός χάρισε στις Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες αλλά σεις άσπλαχνα, κυρίως όμως άσοφα, απορρίψατε και εκδιώξατε.

5. Να σταματήσετε να κατέχετε το ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ της θείας δωρεάς και να αφήσετε χώρο να αναπτυχθούν όλα τα χαρίσματα που ο Θεός εξακολουθεί -κατά μεγάλη παραχώρηση- να ανασταίνει στις τάξεις των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών και όχι μόνο τα φυσικά και πνευματικά σας "τέκνα".

Κατόπιν των ανωτέρω και εν γνώσει όσων διενεργούνται εν όψει της Γενικής Συνελεύσεως των Εκκλησιών στο Σούνιο τον ερχόμενο Οκτώβριο, σας καλούμε σε ανάνηψη και περισυλλογή, σε μετάνοια και παραίτηση, σε αναγνώριση και αποκατάσταση, σε όσα δηλαδή άγιοι άνθρωποι του Θεού αναφέρονται στις σελίδες των Αγίων Γραφών να πράττουν ώστε καταστάσεις να θεραπεύονται.

Σε διαφορετική περίπτωση, όπερ απευχόμεθα, υπενθυμίζουμε ότι το ανάθεμα και η δικαία οργή του Κυρίου θα είναι επάνω σε καθένα όστις **πράττει το έργον του Κυρίου ΑΜΕΛΩΣ** (Ιερ. 48:10) και καθένα όστις **φθείρη τον ναόν του Θεού** (1Κορ. 3:17).

Αγαπητοί εν Χριστώ,

Όπως πολλάκις σεις οι ίδιοι μας έχετε διδάξει, ΔΕΝ ΕΙΣΘΕ ΣΕΙΣ ΜΟΝΟΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΔΕΝ ΕΙΣΘΕ ΣΕΙΣ ΜΟΝΟΙ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Εν τέλει, θέλουμε να πιστεύουμε -και περιμένουμε να το αποδείξετε-, ότι ΔΕΝ ΕΙΣΘΕ ΣΕΙΣ για τους οποίους ο προφήτης έγραψε: **Ουαί εις τους ποιμένας τους φθείροντας και διασκορπίζοντας τα πρόβατα της βοσκής μου, λέγει Κύριος.** Ιερ. 23:1.

Οι ελάχιστοι αδελφοί σας

«Σεαυτόν παρεχόμενος τύπον»

«Τους νεωτέρους ωσαύτως παρακάλει σωφρονεῖν· περί πάντα σεαυτόν παρεχόμενος τύπον καλών έργων· εν τη διδασκαλία αδιαφθορίαν, σεμνότητα, λόγον υγιή, ακατάγνωστον, ίνα ο εξ εναντίας εντραπή μηδέν έχων περί ημών λέγειν φαύλον» (Τίτον 2/β/6-8)

Στα ήδη αρκετά χρόνια που ζούμε κάτω από το φως του Ευαγγελίου μέσα στη χριστιανική αδελφότητα –και λέγοντας "χριστιανική" εννοούμε όχι εκείνη που έχει το όνομα αλλά εκείνη που θέλει και φροντίζει να έχει και την χάρη– συχνά συναντήσαμε ανθρώπους πρόθυμους να μας διδάξουν και να μας δείξουν το σωστό δρόμο και τρόπο της χριστιανικής ζωής και πίστης. Μάλιστα, για να είμαστε δίκαιοι στο ανθρωπίνως δυνατό, πρέπει να ομολογηθεί ότι πολλά καλά και σωστά πράγματα μάθαμε από διάφορους, για τα οποία είμαστε υπόχρεοι πρώτα στον Θεό και ύστερα σε αυτούς που ως εργαλεία Του πολύτιμα βρέθηκαν στην πορεία μας και χρησιμοποιήθηκαν από Αυτόν. Ασφαλώς το ίδιο θα έχει συμβεί και με τους περισσότερους από εσάς που έχετε την υπομονή και καλοσύνη να διαβάζετε αυτό το κείμενο.

Στα παραπάνω πλαίσια ταιριάζει το αποστολικό κείμενο που παρατέθηκε στην αρχή, ως αφορμή των σκέψεων που ακολουθούν, και με το οποίο ο απόστολος Παύλος καλούσε τον Τίτο να είναι ένα καλό παράδειγμα για τους νεώ-

τερους, τους οποίους έπρεπε να ενθαρρύνει και να οδηγεί στο σωστό δρόμο που πρέπει ν' ακολουθούν οι πιστοί. Πώς όμως έπρεπε να γίνει αυτό; Μήπως δίνοντάς τους έναν κατάλογο καθηκόντων και εντολών που θα τηρούν απαρέγκλιτα, και με βάση τον οποίο κάποια στιγμή θα τους έκρινε και θα βαθμολογούσε; Όχι!

Εκείνο που ο Τίτος καλέστηκε να παρουσιάσει στους νεότερους αδελφούς του δεν ήταν τίποτα από όλα αυτά, αλλά αντίθετα ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΟΥ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ. Και βέβαια έπρεπε να νουθετεί τους νεότερους, όμως αυτό δεν έπρεπε να γίνεται με άλλα μέσα, παρά μόνο με το προσωπικό του παράδειγμα: **«Δεικνύων κατά πάντα σεαυτόν τύπον των καλών έργων»**. Στο αρχαίο κείμενο η φράση αυτή αποδίδεται κάπως διαφορετικά: **«Σεαυτόν παρεχόμενος^[1] τύπον καλών έργων»**, όπου αξίζει να προσέξουμε τη διαφορά των μετοχών δεικνύων και παρεχόμενος, που δεν είναι καθόλου ασήμαντη, διότι είναι άλλο το "δεικνύω" της μετάφρασης του Βάμβα και άλλο το "παρέχω" του κειμένου. [Ευτυχώς το "παρέχω" διατηρείται σε κάποιες από

τις νεότερες μεταφράσεις (αν και όχι σε όλες)].

Το "παρέχω" στο παρόν συμφραζόμενο περιέχει μια ενεργητική σημασία η οποία απαιτεί από τον "παρέχοντα" έντονο ενδιαφέρον, ώστε να επιτευχθεί το ζητούμενο και εν προκειμένω να υψωθούν οι νεότεροι πιστοί σε ανώτερα επίπεδα πνευματικής ζωής και χαρακτήρα. Δεν πρόκειται δηλαδή για μια απλή επίδειξη του τύπου «Εγώ είμαι εδώ και όποιος θέλει ας με δει...», αλλά μια ενεργή διαδικασία και προσπάθεια, κατά την οποία ο "διδάσκων" καταβάλλει κάθε ενδιαφέρον και κάνει ό,τι περνάει από το χέρι του, ώστε να βεβαιωθεί ότι ο "μαθητής" έχει λάβει την αναγκαία "πληροφορία", βλέποντας ενώπιόν του ένα καλό παράδειγμα.

Εκείνο που συνήθως και ατυχώς συμβαίνει με τους δασκάλους αυτού του κόσμου, είναι το «ΑΚΟΥ ΤΙ ΣΟΥ ΛΕΩ ΚΑΙ ΜΑΘΕ ΤΟ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟ ΞΕΡΕΙΣ». Μάλιστα στις περισσότερες περιπτώσεις υποβόσκει και το υπονοούμενο, «...ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΣΕ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΙ ΚΑΝΩ ΕΓΩ ΣΤΗ ΔΙΚΗ ΜΟΥ ΖΩΗ». Είναι όπως ο γιατρός που λέει στον ασθενή του «Χάσε βάρος, αλλά την ίδια ώρα ο ίδιος είναι υπέρβαρος, ή «Κόψε το κάπνισμα, ενώ τα δάχτυλα των δικών του χεριών είναι κατακίτρινα από τον καπνό».

Δυστυχώς, αυτό γίνεται και από θρησκευτικούς δασκάλους και ηγέτες. Και είναι μεν δυνατό να μεταφέρεται έτσι γνώση, ακόμη και από ανθρώπους ανακόλουθους με τη διδασκαλία τους, όπως συνέβαινε στα δικά μας μαθητικά χρόνια, όπου τις περισσότερες φορές ξέραμε ότι οι καθηγητές μας απλά φρόντιζαν "να καλύψουν την ύλη", χωρίς να ενδιαφέρονται ούτε για εκείνα που μας έλεγαν ούτε αν εμείς τα κατανοούσαμε ή γίνονταν ουσιαστικά κτήμα μας.

Σε εντελώς αντίθετη κατεύθυνση είναι η σκέψη του Απόστολου, και το μήνυμα που προτείνεται είναι: «ΚΟΙΤΑ ΤΙ ΚΑΝΩ ΚΑΙ ΠΩΣ ΤΟ ΚΑΝΩ, ΜΑΘΕ ΤΟ ΚΑΙ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΕΙΣ ΚΙ ΕΣΥ, αυτό δηλαδή που έκανε σε όλη του τη ζωή ο Παύλος». Στην Επιστολή προς Θεσσαλονικείς καλεί τους αναγνώστες να θυμηθούν «οποίοι υπήρξαμεν μεταξύ σας» (Α΄ Θεσ. 1/α/5), για να συνεχίσει στο επόμενο χωρίο σημειώνοντας «και σεις εγείνετε μιμηταί ημών και του Κυρίου, δεχθέντες τον λόγον» (εδ. 6). Τα αποτελέσματα της διακονίας του επάνω τους δεν ήρθαν εξ αιτίας των ωραίων λόγων και της ρητορικής του δεινότητας, ή οποιουδήποτε άλλου εξωτερικού στοιχείου, αλλά με βάση το έργο του Αγίου Πνεύματος το οποίο στηρίχθηκε στην μαρτυρία μιας συνεπούς ζωής και διαγωγής, που στο Πράξ. 20/κ/31 αποδίδεται με τη φράση: «αγρυπνείτε, ενθυμούμενοι ότι τρία έτη νύκτα και ημέραν δεν έπαυσα νουθετών μετά δακρύων ένα έκαστον».

Αυτό το ίδιο πρότυπο διδασκαλίας ζητά να εφαρμοστεί και από τον Τίτο.

Όχι πολλά και φτηνά λόγια, εντυπωσιακά φτιασιδώματα, ψυχολογική επιρροή σε ασθενείς συνειδήσεις... Πάνω από αυτά όλα, το ζητούμενο ήταν –και είναι– ΤΟ ΚΑΛΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ. Δεν χρειάζονται οι άνθρωποι να τους λες πολλά. Εκείνο που χρειάζονται είναι ΝΑ ΤΟΥΣ ΔΕΙΞΕΙΣ **ΕΝΑ – ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ**. Και μάλιστα όχι απλά τον εαυτό σου, αλλά τον εαυτό σου σε δράση, καθώς θα σε βλέπουν να εκτελείς καλά έργα (*τύπον των καλών έργων*), να διατηρείς αδιάφθορη τη διδασκαλία σου (*εν τη διδασκαλία αδιαφθορίαν*), να κινείσαι και να ενεργείς με σεμνότητα, ενώ ο λόγος σου δεν θα αφήνει ούτε την παραμικρή αφορμή για να μπορέσει κάποιος να σε κατακρίνει σε κάτι (*λόγον υγιή και ακατάκριτον*)...

Δυστυχώς και στο θρησκευτικό χώρο, και μάλιστα της χριστιανικής θρησκείας, το ζητούμενο από τους δασκάλους/κήρυκες, είναι να μεταδώσουν στους εκκλησιαζόμενους απόψεις δικές τους –ή κάποιου άλλου παλαιότερου δασκάλου, τις οποίες βεβαίως ενστερνίζονται– και οι οποίες κυρίως εστιάζουν στο δογματικό και συστηματικό αντικείμενο, δηλαδή ό,τι ακριβώς κάνει μια ομάδα να διαφέρει από άλλους χριστιανούς, παρά για θέματα και ζητήματα που άπτονται του προσωπικού μας χαρακτήρα, της διαφοροποίησης μεταξύ παλαιού και νέου ανθρώπου, της αποστασιοποίησής μας από το φρόνημα του κόσμου και της εκζήτησης των άνω.

Ως αποτέλεσμα, συχνά συναντούμε ανθρώπους θρησκευόμενους που μοναδικό τους μέλημα είναι να δείξουν στους άλλους ότι έχουν "ΛΑΘΟΣ ΠΙΣΤΗ" ή είναι "ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ", χωρίς να ενδιαφέρονται για την ουσία της χριστιανικής ζωής. Χρειάζεται άραγε πολλή σκέψη για να καταλάβουμε ότι και τα δύο

αυτά, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΕΚΕΙΝΑ ΠΟΥ ΑΞΙΖΟΥΝ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ του εαυτού μας και της διαγωγής μας; Τι μπορεί να δει ο άλλος για τον εαυτό μας και τον χαρακτήρα μας, αν π.χ. ακολουθούμε το α ή β τελετουργικό τυπικό ή ταυτιζόμαστε με το α ή β εσχατολογικό σενάριο; Υπάρχει σ' αυτά κανένα "καλό έργο"; Υπάρχει κάτι που μπορεί να ζηλέψει και να μιμηθεί;

Αν όμως έβλεπε στη ζωή μας πώς σπεύδουμε να βοηθήσουμε πρακτικά τους συνανθρώπους μας, αν έβλεπε πόση πολλή αγάπη έχουμε αναμεταξύ μας, αν έβλεπε με πόση ανοχή και κατανόηση αποδεχόμαστε τον συνάνθρωπο –ακόμη και εκείνον που έχει διαφορετικές από εμάς γνώμες–, και πώς προσπαθούμε να σταθούμε δίπλα στην ανάγκη του, χωρίς να ενδιαφερόμαστε συμφεροντολογικά να τον κάνουμε προσήλυτο στις ιδέες μας –όπως κακώς έκαναν οι Φαρισαίοι και για τούτο κατακρίθηκαν από τον Κύριο (Ματθ. 23/κγ/15)–, τότε μάλιστα, θα υπήρχαν όχι ένα αλλά πολλά καλά παραδείγματα στα οποία θα άξιζε και θα ήθελε να προσπαθήσει να μας μιμηθεί.

Πολλές φορές απορούμε όταν είναι οι άνθρωποι του κόσμου που ενδιαφέρονται περισσότερο να φανούν χρήσιμοι στον πλησίον τους, ενδιαφέρονται για δικαιοσύνη, φροντίζουν για το περιβάλλον και τόσα άλλα αξιόλογα ζητήματα, ενώ την ίδια ώρα οι "χριστιανοί" περί άλλα τυρβάζουν. Είναι δυστυχώς αλήθεια που πρέπει να αντιληφθούμε και να ομολογήσουμε, ότι οι θρησκευτικοί δάσκαλοι διδάσκουν κυρίως πράγματα της πνευματικής-μεταφυσικής-φιλοσοφικής σφαίρας, και θεωρούν υποχρέωση να προβάλλουν μάλλον τις δογματι-

κές τους "αρχές" ή "αλήθειες" (εντός εισαγωγικών).^[2]

Επαναφέροντας την προσοχή μας στο ιερό κείμενο, ας στραφούμε τώρα προς τους εντός –καθένας στον οικείο του χώρο–, επειδή είναι γεγονός ότι στην περικοπή που χρησιμοποιήθηκε ως αφόρμιση των σκέψεών μας, ο λόγος δεν γίνεται για την επαφή μας προς τους εκτός της αδελφικής οικογένειας αλλά στη σχέση και λειτουργία που πρέπει να υπάρχει μεταξύ του "πνευματικού δασκάλου" και του "πνευματικού μαθητή".

Εξυπακούεται ότι ένας χριστιανός δάσκαλος δεν μπορεί να νουθετεί κοσμικούς-αμαρτωλούς ανθρώπους που βρίσκονται εκτός εκκλησίας, επειδή δεν έχει τέτοια αρμοδιότητα. Ούτε και είναι δυνατό να μιλά προς τους αμαρτωλούς για αδιαφορία, σεμνότητα, υγιή και ακατάκριτο λόγο κ.λπ., δηλαδή θέματα που ο πνευματικά νεκρός ούτε μπορεί να καταλάβει ούτε μπορεί να εκτιμήσει, αφού «ο φυσικός άνθρωπος δεν δέχεται τα του Πνεύματος του Θεού· διότι είναι μωρία εις αυτόν, και δεν δύναται να γνωρίση αυτά, διότι πνευματικώς ανακρίνονται» (Α΄ Κορ. 2/β/14). Αλλά παρατηρείται όχι σπάνια από κάποιους ανοήτως να θέλουν να επιβάλλουν σε συγγενικά πρόσωπα ή παιδιά και νέους (κατασκηνώσεις κ.λπ.), σε άτομα που ακόμα δεν έχουν αναγνωρίσει την κυριότητα του Χριστού στη ζωή τους, πώς να ντύνονται, πώς να συμπεριφέρονται κ.ο.κ., μάλιστα όταν οι ίδιοι συμβαίνει να είναι ανακόλουθοι με όσα λένε.

Μια συνεπής παραδειγματική ζωή εκ μέρους του δασκάλου θα ήταν ό,τι καλύτερο για την αποτελεσματικότητα του μαθήματός του, γι' αυτό και στα

προσόντα του πρεσβυτέρου-επισκόπου περιλαμβάνεται ο όρος «**να ήναι προσκεκολλημένος εις τον πιστόν λόγον της διδασκαλίας, διά να ήναι δυνατός και να προτρέπη διά της υγιαινούσης διδασκαλίας και να εξελέγχη τους αντιλέγοντας**» (Τίτ. 1/α/7-9). Ένας τέτοιος πνευματικός προϊστάμενος μπορεί να διαθέτει «**λόγον υγιή και ακατάκριτον, διά να εντραπή ο εναντίος, μη έχων να λέγη διά σας μηδέν κακόν**» (Τίτ. 2/β/8), και όχι όπως πρόσφατα ένας εκκλησιαστικός ηγέτης κοπτόταν για την άποψή του ότι δεν πρέπει τα κορίτσια να φορούν παντελόνια, ενώ η ίδια του η κόρη (και μέλος της εκκλησίας) κυκλοφορούσε στην αγορά με τέτοια περιβολή...

Ο ίδιος ο Παύλος είχε να δείξει πρώτος το δικό του παράδειγμα και στον Τιμόθεο μπορούσε με πεποίθηση να γράφει: «**Εσύ παρακολούθησες τη διδασκαλία μου, τη διαγωγή, την πρόθεση, την πίστη, τη μακροθυμία, την αγάπη, την υπομονή, τους διωγμούς, τα παθήματα, που μου συνέβησαν**» (Β΄ Τιμ. 3/γ/10-11). Γι' αυτό είχε την παρρησία στη συνέχεια να ζητήσει από τον μαθητή του να κάνει το ίδιο, να ΔΕΙΞΕΙ, δηλαδή, όλα αυτά και στη δική του τη ζωή. Έτσι και του έγραψε: «**Μηδείς ας μη καταφρονή την νεότητά σου, αλλά γίνου τύπος των πιστών εις λόγον, εις συναναστροφήν, εις αγάπην, εις πνεύμα, εις πίστιν, εις καθαρότητα**» (Α΄ Τιμ. 4/δ/12). Το ίδιο έκανε και ο Πέτρος όταν ζητούσε από τους συμπρεσβυτέρους του να ζουν όχι κατακυριεύοντας «**την κληρονομίαν του Θεού, αλλά τύποι γινόμενοι του ποιμνίου**» (Α΄ Πέτρ. 5/ε/3) και τους θύμιζε ότι ο Χριστός, όταν Τον χλεύαζαν δεν α-

παντούσε με χλευασμούς κι όταν έπα-
σχε δεν απειλούσε αλλά εμπιστευόταν
στον δίκαιο Κριτή, στάση που πρέπει να
κρατούν και εκείνοι.

Τα εκκλησιάσματα κουράστηκαν
από λόγια, από «θεωρίαν επισκόπου και
καρδیان μυλωνά». Ο λαός του Κυρίου
περιμένει και ο Θεός επίσης προσδοκά,
οι άνθρωποι που κάλεσε να χρησιμο-
ποιήσει στον οίκο Του, καθένας ως
«σκεύος τιμίας χρήσεως, ηγιασμένον
και εύχρηστον εις τον δεσπότην, ητοι-
μασμένον εις παν έργον αγαθόν», να
ανταποκριθούν επιτέλους στην εκλογή
τους. Ο Κύριος μέσω του Ιεζεκιήλ ερω-
τά: «Οι ποιμένες δεν βόσκουσι τα ποι-
μνια;» αλλά ο Ίδιος διαπιστώνει ότι εκεί-
νοι «βόσκουσιν εαυτούς» και αγανακτι-
σμένος προειδοποιεί: «Ουαί εις τους
ποιμένας» (Ιεζ. 34/λδ/2).

Ως ο Καλός Ποιμήν ο Ιησούς Χριστός
ήταν το πρώτο και ανώτατο υπό-
δειγμα. Όπως γράφει ο Λουκάς στον
Θεόφιλο, ξεκινώντας το βιβλίο του
«Πράξεις Αποστόλων», στο Ευαγγέλιό
του έκανε λόγο «περί πάντων όσα ήρ-
χισεν ο Ιησούς να κάμνη και να διδά-
σκη» (Πράξ. 1/α/1). Πρώτα ο Ιησούς

μας έπραξε και ύστερα δίδαξε. Πρώτα
έζησε άγια ζωή και ικανοποίησε τον Πα-
τέρα κατά πάντα, ώστε Εκείνος από τον
Ουρανό να μαρτυρήσει: «**Ούτος είναι ο
Υιός μου ο αγαπητός, εις τον οποίον
ευηρεστήθην**» (Μαθ. 3/γ/17) και ύστε-
ρα προχώρησε στο μεσσιανικό έργο
της διδασκαλίας και της θυσίας.

Δεν ήταν μόνο λόγια ο Χριστός. Δεν
ήταν όπως οι Φαρισαίοι της εποχής
Του, οι οποίοι «λέγουσι και δεν πράτ-
τουσι» (Μαθ. 23/κγ/3). Γι' αυτό και ο α-
πόστολος Πέτρος σωστά έγραψε: «**εις
τούτο προσεκλήθητε, επειδή και ο
Χριστός έπαθεν υπέρ υμών, αφίνων
παράδειγμα** [υπολιμπάνων^[3] υπογραμ-
μόν] εις υμάς διά να ακολουθήσητε τα
ίχνη αυτού» (Α' Πέτρ. 2/β/21). Το ίδιο εί-
πε και ο Κύριος: «**Διότι παράδειγμα έ-
δωκα εις εσάς, διά να κάμνητε και
σεις, καθώς εγώ έκαμον εις εσάς**»
(Ιωάν. 13/ιγ/15), στοιχείο που ο Ιωάννης
θυμόταν καλά όταν ύστερα από δεκαε-
τίες έγραψε: «**Όστις λέγει ότι μένει εν
αυτώ χρεωστεί, καθώς εκείνος περιε-
πάτησε, και αυτός ούτω να περιπατή**»
(Α' Ιωάν. 2/β/6).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. **Παρέχω** = προσφέρω κάτι σε κάποιον.
Άλλα χωρία που το ρήμα χρησιμοποιείται στο
κείμενο της Καινής Διαθήκης: «*Τω τύπποντί σε
επί την σιαγόνα πάρεχε και την άλλην*» (Λουκ.
6/ς/29). «Οι δε βάρβαροι παρείχον ου την τυ-
χούσαν φιλανθρωπίαν ημίν» (Πράξ. 22/κβ/2).
«*Τω Θεώ τω ζώντι τω παρέχοντι ημίν πλουσίως
πάντα εις απόλαυσιν*» (Α' Τιμ. 6/ς/17). «*Του λοι-
πού κόπους μοι μηδείς παρεχέτω*» (Γαλ.
6/ς/17) «*Μηδέ προσέχειν μύθοις και γενεαλο-
γίαις απεράντοις αίτινες ζητήσεις παρέχουσιν*

μάλλον» (Α' Τιμ. 1/4). «Οι κύριοι το δίκαιον και
την ισότητα τοις δούλοις παρέχεσθε» (Κολ.
4/δ/1).

2. Είναι γεγονός ότι ο νυν Πατριάρχης Κων-
σταντινουπόλεως ασχολείται πολύ με το περι-
βάλλον, όμως αυτό το κάνει με θυσία και σε
βάρος κάθε θρησκευτικής αξίας, οπότε το πα-
ράδειγμά του –για το οποίο και άλλοτε έγραψε
ο «Τ»– μάλλον ως αρνητικό μπορεί να χαρα-
κτηριστεί.

3. **Υπολιμπάνω** = αφήνω πίσω μου, από το
υπολείπω.

«Δότε τόπον τη οργή»

ΕΡΩΤΗΣΗ: Άκουσα πρόσφατα μία ερμηνεία πάνω στο χωρίο Ρωμ. 12/ιβ/19, «**Μη εκδικήτε εαυτούς, αγαπητοί, αλλά δότε τόπον τη οργή· διότι είναι γεγραμμένον· εις εμέ ανήκει η εκδίκησις, εγώ θέλω κάμει ανταπόδοσιν, λέγει Κύριος**», σύμφωνα με την οποία το «δότε τόπον τη οργή» εξηγήθηκε να αφήσουμε την υπόθεση που μας έχει εξοργήσει για την ημέρα της εκδίκησης του Κυρίου. **Ποια είναι η δική σας γνώμη;**

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Η φράση αυτή δεν είναι χρονική αλλά τοπική· δεν λέει δώστε χρόνο αλλά δώστε τόπο. Αντίστοιχες εκφράσεις υπάρχουν στα χωρία Λουκ. 14/ιδ/9 («**και ελθών εκείνος, όστις εκάλεσε σε και αυτόν, σοι είπη· Δος τόπον εις τούτον· και τότε αρχίσεις με αισχύνην να λαμβάνης τον έσχατον τόπον**») και Εφεσ. 4/δ/27 («**μήτε δίδετε τόπον εις τον διάβολον**»).

Το κύριο θέμα του Παύλου εδώ είναι η εκδίκηση. Ξεκινά με την εντολή/προτροπή: «**Μη εκδικήτε εαυτούς**», αφού προηγούμενα έχει συστήσει στους αναγνώστες της Επιστολής του, «**Εις μηδένα μη ανταποδίδετε κακόν αντί κακού· προνοείτε τα καλά ενώπιον πάντων ανθρώπων· ει δυνατόν, όσον το αφ' υμών ειρηνεύετε μετά πάντων ανθρώπων**» (εδ. 17-18). Ο λόγος λοιπόν είναι για το πώς πρέπει να αντιδρούν οι πιστοί του Χριστού στις περιπτώσεις που κάποιος τους αδικούν ή συμπεριφέρονται άσχημα.

Ο φυσικός άνθρωπος είναι έτοιμος να υποστηρίξει το συμφέρον του με κάθε τρόπο. Αυτό εν μέρει οφείλεται στο ένστικτο της αυτοσυντήρησης, επειδή πρέπει με κάθε τρόπο να προστατεύουμε τη ζωή μας, την αξιοπρέπειά μας και τα αγαπητά μας. Επειδή όμως στις περιπτώσεις αυτές κυρίως προτρέπει το θυμικό (συναισθήματα) και όχι το λογικό του ανθρώπου, συ-

χνά η αντίδραση υπερβαίνει το αντίστοιχο της ζημίας ή προσβολής που δέχθηκε το θύμα. Αν κάποιος τον ραπίσει, εκείνος είναι έτοιμος να ξεσπάσει σε χειροδικία και ανταπόδοση πολλαπλάσιων κτυπημάτων. Ο κόσμος λέει, «**Ό,τι μου κάνεις θα σου κάνω, κι ακόμα ένα παραπάνω**»...

Η εκδίκηση είναι αδελφή της αυτοδικίας. Εκδικούμαι σημαίνει αναλαμβάνω εγώ να βρω το δικίο μου και να εξασφαλίσω την αποζημίωση που θεωρώ ότι μου ανήκει. Αυτό δεν ισχύει σε οργανωμένες κοινωνίες, επειδή για κάθε πρόβλημα προβλέπεται φυσικός δικαστής. Το ζήτημα αυτό αντιμετώπιζε και η αρχαία εντολή του Μωσαϊκού νόμου που όριζε: «**Και εάν τις κάμη βλάβην εις τον πλησίον αυτού, καθώς έκαμεν, ούτω θέλει γείνει εις αυτόν· σύντριμμα αντί συντρίμματος, οφθαλμόν αντί οφθαλμού, οδόντα αντί οδόντος· καθώς έκαμε βλάβην εις τον άνθρωπον, ούτω θέλει γείνει εις αυτόν**» (Λευ. 24/κδ/19-20). Είναι ενδιαφέρον εδώ να προσέξουμε: (1) Την απαίτηση του Θεού να αποδοθεί δικαιοσύνη – δεν έπρεπε η παράβαση να περάσει ατιμώρητη. (2) Την πρόνοιά Του ώστε η ποινή να μην είναι δυσανάλογη προς το κακό που έγινε. Με τον τρόπο αυτό καλύπτονταν δύο κοινωνικές ανάγκες: αφενός το θύμα λάβαινε

δίκαιη αποζημίωση για το άδικο που του έγινε και αφετέρου ο δράστης λάβαινε τιμωρία αντίστοιχη με το κακό που είχε κάνει.

Ο πιστός του Χριστού έχει πολλούς ακόμη λόγους για να μην φτάσει σε σημείο να εμπλακεί σε καταστάσεις αυτοδικίας, επειδή γνωρίζει ότι η παρούσα ζωή δεν είναι το παν και ότι ο ίδιος ο Θεός είναι κοντά στα παιδιά Του και μεριμνά για τις υποθέσεις τους. Το χωρίο Β' Κορ. 7/Ζ/11, αναφέρεται ακριβώς σε τέτοια γεγονότα που μπορεί να συναντήσει ή και να υποχρεωθεί να αντιμετωπίσει δικαιολογημένα ένας πιστός.

Στο χωρίο που αναφέρθηκε, ο Παύλος συστήνει μια σοφή συμβουλή συμπεριφοράς, που διατυπώνεται με τη φράση: **«δότε τόπον τη οργή»**. Αλλά τι θέλει να πει με τούτο το λόγο ο Παύλος; Το προφανές μήνυμα είναι να μην προσπαθήσουμε να εκδικηθούμε μόνοι μας, αλλά να αφήσουμε το πράγμα στον Θεό, όντας βέβαιοι ότι Εκείνος θα μας υπερασπίσει και θα τιμωρήσει τον άδικο. Ωστόσο η φράση έχει μεταφραστεί ποικιλοτρόπως, γεγονός που δείχνει ότι υπάρχει κάποια δυσκολία στην αντίληψη της σκέψης του συγγραφέα. Η ΝΔΜ π.χ. αποδίδει: **«Μην αγωνίζεστε, αγαπητοί, να πάρετε εσείς εκδίκηση, γιατί αυτό είναι δουλειά του Θεού την ώρα της κρίσεως»**, αλλά η μετάφραση ΛΟΓΟΥ λέει: **«Μην εκδικείστε εσείς οι ίδιοι, αγαπητοί, αλλά καταπνίξτε την οργή σας»**.

Σύμφωνα με την πρώτη άποψη, στο προκείμενο πρέπει να αναφέρεται η οργή του Θεού, στην οποία θα πρέπει να παραχωρήσουμε το δικαίωμα να επιφέρει την τελική και δίκαιη κρίση. Η θέση αυτή, που είναι αρκετά διαδεδομένη στη βιβλιογραφία που έχουμε στη διάθεσή μας, (π.χ. ο Κολιτσάρας στην ερμηνευτική του απόδοση γράφει: **«Αφήστε ελεύθερον τον τόπον να ενεργήση η δικαία οργή του Θεού»**). Όμως η ερμηνεία αυτή δεν ικανο-

ποιεί επειδή, αν αυτό ήθελε να πει ο Απόστολος, θα έπρεπε να γράψει **«Δώστε τόπο στον Θεό»** ή **«στην οργή του Θεού»**, ενώ λέει **«δώστε τόπο στην οργή»**, που σημαίνει ότι είναι η οργή που πρόκειται να καταλάβει αυτόν τον επιπλέον τόπο ή χώρο που καλούμε εγώ να παραχωρήσω. Σχετική εν προκειμένω είναι η φράση **«έλεγξον τον πλησίον σου πριν ή απειλήσαι, και δος τόπον νόμω Υψίστου [γινόμενος άμηνις]»** (Σοφ. Σειρ. 19/ιθ/17). Σ' αυτή την ερμηνεία οι μελετητές επηρεάζονται από το χωρίο που ακολουθεί, και το οποίο μνημονεύει τη δήλωση του Θεού από το Δευτερονόμιο **«Εις εμέ ανήκει η εκδίκησης και η ανταπόδοσις»** (Δευτ. 32/λβ/35), ενδεχομένως όμως και από τον Χρυσόστομο που είχε αυτή τη γνώμη.

Αλλά τούτη η άποψη έχει ακόμη ένα ασθενές σημείο, επειδή παρουσιάζει τον πιστό να είναι εκδικητικός εις το έπακρο, αφού η κρίση/τιμωρία του Θεού για κάποιον είναι ό,τι χειρότερο. Ο κόσμος λέει, **«Από τον Θεό να το βρεις»**, ενώ η Βίβλος προειδοποιεί, **«Φοβερόν είναι το να πέση τις εις χείρας Θεού ζώντος»** (Εβρ. 10/ι/31). Εμείς που έχουμε διδαχθεί να μη θέλουμε το κακό ούτε των εχθρών μας και το **«Αγαπάτε τους εχθρούς σας, ευλογείτε εκείνους, οίτινες σας καταρώνται, ευεργετείτε εκείνους, οίτινες σας μισούσι, και προσεύχεσθε υπέρ εκείνων, οίτινες σας βλάπτουσι και σας κατατρέχουσι»** (Ματθ. 5/ε/44), είναι δυνατό να θέλουμε κάποιος να πέσει στην οργή του Θεού;

Η δεύτερη άποψη θεωρεί ότι ο πιστός άνθρωπος οφείλει να παραμερίσει την δική του (ακόμη και δίκαιη) οργή, ώστε να δοθεί χρόνος στον ίδιο να ηρεμήσει και να δει τα πράγματα με νηφάλιο πνεύμα, χωρίς να επηρεάζεται άμεσα από τα συναισθήματα και τις σαρκικές παρορμήσεις. Η αυτοσυγκράτηση και υπακοή στο νόμο του Θεού μάς προστατεύει από τον κίν-

δυνο να δράσουμε με ιδιοτέλεια. Ο αυτοέλεγχος, αντίθετα, παρέχει προστασία από τον κίνδυνο να πράξουμε κάτι που θα προκαλέσει άδικα πόνο σε άλλους. Ασφαλώς εδώ χρειάζεται η εγκράτεια, (εν+κράτος = δύναμη που έχουμε μέσα μας, αυτοκυριαρχία). Ο αυτοέλεγχος υπό την ευρύτερη έννοιά του, είναι κυριότητα πάνω στα πάθη μας, ο έλεγχος του λογικού μας και η ρύθμιση της συμπεριφοράς μας χωρίς να επηρεαστεί από συναισθήματα.

Αν και η διατύπωση του χωρίου αφήνει περιθώριο και για τις δύο απόψεις, αν χρησιμοποιήσουμε ως βοηθητικά στην κατανόησή μας τα δύο άλλα χωρία όπου η συγκεκριμένη φράση χρησιμοποιείται (Λουκ. 14/ιδ/9 και Εφεσ. 4/δ/27) βλέπουμε ότι το νόημά της μπορεί να είναι είτε θετικό είτε αρνητικό. Στην μία περίπτωση δίνεται ο τόπος σε κάποιον άλλο που τον δικαιούται περισσότερο από εμάς, ενώ στη δεύτερη περίπτωση ο τόπος δεν πρέπει να παραχωρηθεί στον Διάβολο, ώστε να μη βρει χώρο να δράσει στη ζωή μας. Κατά την άποψη αυτή, την οποία και συμμεριζόμαστε, εκείνο που ο Παύλος προτείνει εδώ είναι να δώσουμε τόπο (περιθώριο, αναβολή) στην οργή μας, ώστε να ξεθυμάνει και να μην ενεργήσουμε, όπως λέγεται, «εν βρασμώ ψυχής». Αντίστοιχο βρίσκουμε στη λέξη «**μακροθυμία**» που επίσης χρησιμοποιεί ο Παύλος. Τι επιτυγχάνεται με την μακροθυμία; Αναστέλλω την έκφραση του θυμικού μου, κάνω υπομονή και αναβάλλω την αντανάκλαστική αντίδραση, δίνοντας περιθώριο στο νου μου να σκεφτεί αργότερα πιο ώριμα.

Δίνοντας τόπο (περιθώριο) στην οργή μας, αυτή ασφαλώς θα υποχωρήσει ώστε να σκεφτούμε τα πράγματα καλύτερα, με ψυχραιμία, νηφαλιότητα και αντικειμενικότητα. Ένα καλό παράδειγμα αυτής της περίπτωσης είναι ο Ιακώβ, που επειδή

είχε κλέψει τα πρωτοτόκια από τον αδελφό του, κρύφτηκε ώσπου να ξεθυμάνει η οργή του Ησαύ για να γλυτώσει. Διαβάζουμε στην ιερή αφήγηση: «*Και εμίσει ο Ησαύ τον Ιακώβ, διά την ευλογίαν με την οποίαν ευλόγησεν αυτόν ο πατήρ αυτού· και είπεν ο Ησαύ εν τη καρδιά αυτού, Πλησιάζουσιν αι ημέραι του πένθους του πατρός μου· τότε θέλω φονεύσει Ιακώβ τον αδελφόν μου. Ανηγγέλθησαν, δε προς την Ρεβέκκαν οι λόγοι Ησαύ του υιού αυτής του μεγαλητέρου· και πέμψασα εκάλεσεν Ιακώβ τον υιόν αυτής τον νεώτερον, και είπε προς αυτόν, Ιδού, Ησαύ ο αδελφός σου παρηγορεί εαυτόν κατά σου, ότι θέλει σε φονεύσει. Τώρα λοιπόν, τέκνον μου, άκουσον την φωνήν μου· και σηκωθείς, φύγε προς Λάβαν τον αδελφόν μου εις Χαρράν· και κατοίκησον μετ' αυτού ημέρας τινάς, εωσού παρέλθῃ ο θυμός του αδελφού σου· εωσού παύσῃ ἡ κατά σου οργή του αδελφού σου, και λησμονήσῃ τα ὅσα ἔπραξας εις αυτόν» (Γεν. 27/41-45).*

Στην ίδια λογική είναι και ο λόγος του Χριστού προς τους μαθητές Του: «**Ηκούσατε ότι ερρέθη, Οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος. Εγώ όμως σας λέγω να μη αντισταθήτε προς τον πονηρόν· ἀλλ' ὅστις σε ραπίσῃ εις την δεξιάν σου σιαγόνα, στρέψον εις αυτόν και την άλλην· και εις τον θέλοντα να κριθή μετά σου και να λάβῃ τον χιτώνα σου, ἄφες εις αυτόν και το ἱμάτιον**» (Ματθ. 5/ε/38-40), αποβλέποντας προφανώς στην προστασία του πιστού από τις οργίλες διαθέσεις των πονηρών ανθρώπων που μη ελέγχοντας την οργή τους μπορούν να αποβούν δολοφονικοί. Και ας μην λησμονούμε τον άλλο σοφό λόγο του Κυρίου: «**Ἡ ζωὴ εἶναι τιμιώτερον της τροφῆς και το σώμα του ενδύματος**» (Λουκ. 12/ιβ/23).

Αιρέσεις και Βίβλος

Στην εφημερίδα «Ορθόδοξος Τύπος» (10-9-10) διαβάσαμε το κατωτέρω κείμενο (πλαίσιο), το οποίο πολύ μας προβλημάτισε, αφενός για την ποιότητα της σκέψης των συντακτών του και αφετέρου για το επιδιωκόμενο από αυτούς. Ακολουθούν σχόλια.

Η
ΚΑΙΝΗ
ΔΙΑΘΗΚΗ

Η δραστηριότητα των αιρέσεων και το χρέος της Δ. Εκκλησίας

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Κατά την διάρκεια των θερινών μηνών όλα αι αιρέσεις, αι οποίαι δραστηριοποιούνται εις την Ελλάδα ανέπτυξαν μεγάλην δραστηριότητα εις τας νήσους του Αιγαίου και του Ιονίου Πελάγους, αλλά ακόμη και εις την ορεινήν Ελλάδα. Ανενόχλητοι κάμνουν προσηλυτισμόν, ενώ διαθέτουν την Καινήν Διαθήκην και την Αγίαν Γραφήν ηλλοιωμένας, αλλά με την ένδειξιν ότι είναι εγκεκριμένα υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου ή των Πατριαρχείων. Εις την προσπάθειάν των δεν συναντούν αντιστάσεις.

Ελάχιστοι οι Μητροπολίται, οι οποίοι ασχολούνται με την καταπολέμησιν των αιρέσεων. Εάν ησυχολούντο θα εξέδιδον αντιαιρετικές εγκυκλίους, θα εξήτουν από άμβωνος επαγρύπνησιν υπό του πιστού λαού, θα διεφώτιζον τον λαόν και θα ηξίναν από τον Αρχιεπίσκοπον Αθηνών, όπως ο Ραδιοφωνικός σταθμός της Εκκλησίας επεδίδετο εις αντιαιρετικόν αγώνα. Με αφορμήν όμως αυτήν την “απόβασιν” των αιρετικών εις τας νήσους και την ορεινήν Ελλάδα, μήπως θα έπρεπε η Διοικούσα Εκκλησία της Ελλάδος να επανακαθορίση την στάσιν της έναντι των αιρέσεων; Μήπως θα έπρεπε να κάμνη ότι και αι αιρέσεις, αι οποίαι υποχρεώνουν τα μέλη των εις αγώνα υπέρ της πλάνης εις την οποίαν πιστεύουν; Μήπως θα πρέπει να εκπαιδευθούν, κατά ενορίαν, οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί κατά τρόπον, που να δύνανται να κάνουν αντιαιρετικόν αγώνα; Μήπως θα έπρεπε οι ραδιοφωνικοί σταθμοί και τα έντυπα της Εκκλησίας να αφιερώνουν περισσότερον χρόνον και χώρον εις τον αντιαιρετικόν αγώνα; Έχει αντιληφθή η Διοικούσα Εκκλησία ότι τα πάντα αλλάζουν εις την Ελλάδα, ότι έχομεν απώλειαν της ταυτότητός μας εξαιτίας του μεγάλου Μουσουλμανικού πληθυσμού μεταναστών και λαθρομεταναστών, ότι οι Παπικοί από πεντήκοντα χιλιάδας, οι οποίοι ήσαν σταθερώς εις την Ελλάδα σήμερον έχουν φθάσει εις τας τριακοσίας χιλιάδας, ότι οι Προτεστάνται αλωνίζουν και έχουν μεγάλην διεισδυτικότητα εις τους χώρους των μεταναστών των προερχομένων από τας χώρας του Ειρηνικού Ωκεανού; Έχει αντιληφθή η Νομοκρατούσα Εκκλησία ότι αι αιρέσεις “κυριαρχούν” εις την Ορθόδοξον Ελλάδα;

Κλείνοντας το σημείωμα αυτό θέλομεν να ερωτήσωμεν: Δεν ενοχλείται η Διοικούσα Εκκλησία (εις το σύνολόν της) από το γεγονός ότι οι αιρετικοί κυκλοφορούν ηλλοιωμένην την Καινήν Διαθήκην με την υπογραφήν του Οικουμενικού Πατριαρχείου και των Πατριαρχείων μας;

Ευθύς εξ αρχής εξηγούμε ότι η γνώμη μας για την αδιακρίτως και κατά κόρον διανομή των Ιερών Γραφών είναι αρνητική για πολλούς και διάφορους λόγους.

Θεωρούμε ότι ο γραπτός λόγος του Θεού είναι σημαντικός και ιερός και πρέπει να αντιμετωπίζεται με ανάλογη προσοχή. Το ίδιο και οι προσφορές των πιστών δεν πρέπει να σπαταλώνται για να κάνουν κάποιοι «το κομμάτι τους». Με τούτο δεν αποκλείουμε το ενδεχόμενο κάποιοι άνθρωποι κατά καιρούς να αγγίχθηκαν και να ευλογήθηκαν μελετώντας απευθείας τα Ιερά Γράμματα, ωστόσο και μόνο το παράδειγμα του Αιθίοπα ευνούχου (Πράξ. 8/η/27-39) μας διδάσκει πως ακόμη και αν κάποιος έχει στα χέρια του τη Βίβλο, από μόνο του δεν είναι ικανό να τον βοηθήσει στην εύρεση και κυρίως την κατανόηση της αλήθειας.

Πιστεύουμε ότι ο Κύριος ανέθεσε στους μαθητές τη διάδοση του Ευαγγελίου (κήρυγμα) και αυτό γίνεται από άνθρωπο σε άνθρωπο και όχι με άκριτη και περίπου μυστική διανομή βιβλίων τα καλοκαιρινά μεσημέρια... Εκατομμύρια Καινές Διαθήκες έχουν διασπαρεί σε Σχολεία, Ξενοδοχεία, Στρατό, Νοσοκομεία και άλλες Υπηρεσίες, όχι μόνο από “αιρετικούς” αλλά και από την ίδια την κρατική εκκλησία. Ποιος όμως γνωρίζει αν υπήρξε κάποιο ουσιαστικό ενδιαφέρον ή πόσοι αξιοποίησαν το περιεχόμενό τους;

Από την άλλη πλευρά, όμως, προβληματίζει και η εμπαθής και αχαρακτήριστη λογική των συντακτών του «Ο.Τ.», που δεν δίστασαν να χρησιμοποιήσουν ακόμη και ψεύδος, λέγοντας ότι οι “αιρέσεις” αυτές «διαθέτουν την Καινήν Διαθήκην και την Αγίαν Γραφήν ηλλοιωμέ-

νας». Αυτή η Καινή Διαθήκη μεταφράστηκε από Ορθόδοξους Καθηγητές, εκδίδεται και από την Αποστολική Διακονία της ελλαδικής εκκλησίας, και χρησιμοποιείται από πολλές Μητροπόλεις. Πού λοιπόν είναι οι “αλλοιώσεις” και ποιες είναι αυτές;

Η παραπάνω ψευδής δήλωση –η οποία μάλιστα δις επαναλαμβάνεται στο σύντομο αυτό κείμενο–, όπως και η **απόκρυψη** ότι αυτές οι Άγιες Γραφές έχουν **ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΓΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ**, φανερώνει ότι ο «Ο.Τ.» εκούσια συκοφαντεί το έργο των “αιρετικών” αλλά και ακούσια την ίδια την Αγία Γραφή. **Αλίμονο!**

Η κακόβουλη αυτή ενέργεια βοά αφ’εαυτής ότι εκπορεύεται όχι από ειλικρινείς καρδιές αλλά από φανατισμό και μισαλλοδοξία που διέπεται από το πνεύμα του Σατανά. Ποιος άλλος θα ενοχλείτο από την διανομή των Αγίων Γραφών εκτός από τον Πονηρό;

Ο απόστολος Παύλος, γνώριζε ότι στις ημέρες του κάποιοι «**κηρύττουσιν εξ αντιζηλίας τον Χριστόν, ουχί εν καθαρότητι, νομίζοντες ότι προσθέτουσι θλίψιν εις τα δεσμά μου**» (Φιλ. 1/α/16), αλλά δήλωνε: «**Κατά πάντα τρόπον, είτε επί προφάσει είτε τη αληθεία, ο Χριστός κηρύττεται· και εις τούτο χαίρω αλλά και θέλω χαίρει**» (εδ. 18). Είχε λόγους να μη συμφωνεί με αυτούς τους “κήρυκες”, όμως πάνω απ’ όλα τον ενδιέφερε ΝΑ ΚΗΡΥΤΤΕΤΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ.

Η Διοικούσα Εκκλησία δεν πρέπει να γίνει νέα Ιερά Εξέταση, αλλά να μιμηθεί το παράδειγμα των “αιρετικών”, φροντίζοντας η ίδια για τη διάδοση των Αγίων Γραφών. Αν το έκανε αυτή, δεν θα έμενε χώρος για τους άλλους.

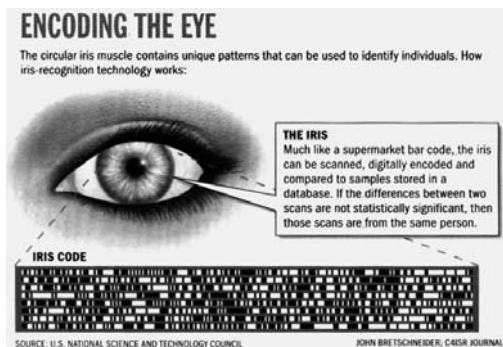

Τα μάτια...

Ο Κύριος Ιησούς είπε: «**Ο λύχνος του σώματος είναι ο οφθαλμός· όταν λοιπόν ο οφθαλμός σου ήναι καθαρός, και όλον το σώμα σου είναι φωτεινόν· αλλ' όταν ήναι πονηρός, και το σώμα σου είναι σκοτεινόν**» (Λουκ. 11/1α/34), και τα μάτια μας όντως έχουν να πουν πολλά περισσότερα από το χρώμα ή το σχήμα τους.

Ο αρχαίος Παροιμιστής έγραψε: «**Όστις νεύει διά του οφθαλμού, προξενεί οδύνην**» (Παρ. 10/1/10), επίσης ότι «**ο αχρείος άνθρωπος, (...) κάμνει νεύμα διά των οφθαλμών αυτού**» (Παρ. 6/ς/12-13). Στον Ιώβ επίσης διαβάζουμε: «**Διά τι σε αποπλανά η καρδιά σου; και διά τι παραφέρονται οι οφθαλμοί σου;**» (Ιώβ 15/1ε/12), ο δε Ψαλμωδός προσευχόταν «**Ας μη χαρώσιν επ' εμέ οι εκθρευόμενοί με αδίκως· οι μισούντές με αναίτιως ας μη νεύωσι με τους οφθαλμούς**» (Ψαλ. 35/λε/19).

Ο κόσμος από την πλευρά του λέει πως μπορείς να κρίνεις έναν άνθρωπο από τη ματιά του. Την ιδιότητα αυτή των ματιών, να αποκαλύπτουν το εσωτερικό του ανθρώπου, από χρόνια εκμεταλλεύονται οι ανακρητές για να διαπιστώσουν την ειλικρίνεια ή όχι των μαρτύρων. Από τις ειδήσεις πληροφορούμαστε ότι πλέον υπηρεσίες ασφαλείας διαφόρων κρατών, κάνουν παραπέρα βήματα παρατηρώντας την ίριδα του ματιού των ατόμων. Ένα σύστημα που του δόθηκε το περιεργό όνομα "Άγιο Ποτήριο" (Holy Grail) ε-

τοιμάζεται και ήδη δοκιμάζεται σε κάποιο βαθμό.

Η ίριδα είναι όπως τα δακτυλικά αποτυπώματα και μοναδική σε κάθε άνθρωπο, ενώ όμως τα αποτυπώματα μπορούν να αλλοιωθούν από εκείνους που θέλουν να κρυφτούν με διάφορες μεθόδους, τα δε χαρακτηριστικά του προσώπου να αλλάξουν με πλαστική χειρουργική ή από τα γηρατειά, αντίθετα η ίριδα παραμένει σχετικώς σταθερή και η σύγκριση της ίριδας δύο διαφορετικών προσώπων γίνεται πολύ γρήγορα από Η/Υ χάρη σε ειδικούς αλγόριθμους.

Αν το σύστημα δεν έχει λάβει ακόμη ευρεία αποδοχή, αυτό οφείλεται κυρίως στο γεγονός ότι οι ειδικές μηχανές είναι αρκετά δαπανηρές και έχουν κάποια ποσοστά αποτυχίας.

Το πρόβλημα, συνεπώς, δεν είναι στα δεδομένα των ματιών αλλά στα τεχνικά μέσα που έχουν ανακαλυφθεί και μπορούν να χρησιμοποιήσουν σήμερα οι αρμόδιοι.

Είναι πολλά ακόμη που έχουμε να μάθουμε για τα μάτια μας. Όλα αυτά όμως τα γνωρίζει Εκείνος που τα έπλασε! και ο Ψαλμωδός από ημερών αρχαίων ρωτά: «**Ο φυτεύσας το ωτίον, δεν θέλει ακούσει; ο πλάσας τον οφθαλμόν, δεν θέλει ιδεί;**» (Ψαλ. 94/Ψδ/9). Είναι Αυτός που πρέπει να φοβηθούμε!

Αυτά τα φαινόμενα παρουσιάστηκαν και μέσα στην εκκλησία της Κορίνθου, (η συνέχεια της εκκλησιαστικής ιστορίας αποδεικνύει περίτρανα ότι η Κόρινθος δεν αποτελούσε εξαίρεση), και ήδη από τα πρώτα εκείνα χρόνια οι πιστοί έτειναν να χωρίζονται σε παρατάξεις ανάλογα με τις συμπάθειές τους προς πνευματικούς υπηρέτες όπως οι Παύλος, Απολλώς, Πέτρος κ.λπ. (προφανώς ερήμην τους).

Τη νοοτροπία αυτή στηλήτευσε ο Παύλος, θέτοντας σε σωστές βάσεις τους ρόλους των ανθρώπων που ο Θεός χρησιμοποιεί σε διάφορα στάδια της οικοδομής του πνευματικού έργου (ευαγγελισμός, διδασχή, οικοδομή κ.λπ.).

Είναι τούτο ένα καλό μάθημα για όλους εμάς του 21ου αιώνα, που όχι σπάνια γινόμαστε οπαδοί ανθρώπων (παρ' όλο που ως κοινή σημαία μας υψώνουμε τον Χριστό και το Ευαγγέλιο).

6. Αρνούμενοι τους Αποστόλους

«Αν δεν ήμαι εις άλλους απόστολος, αλλ' εις εσάς τουλάχιστον είμαι· διότι η σφραγίς της αποστολής μου σεις είσθε εν Κυρίω» (Α' Κορ. 9/θ/2).

Μια άλλη σκοτεινή εικόνα εκείνης της τόσο ωραιοποιημένης εποχής, ήταν η αμφισβήτηση του κύρους και της αποστολής των Αποστόλων. Ενώ οι άνθρωποι αυτοί, αποσταλμένοι από τον ίδιο τον Κύριο, έκαναν και πρόσφεραν τα πάντα ώστε να φέρουν την αλήθεια του Ευαγγελίου σε όλο τον κόσμο, πολλές φορές μέσα από τόσο αντίξοες συνθήκες, υπήρξαν και τότε άνθρωποι έτοιμοι να αμφιβάλλουν για την αξία τους και την αποστολή τους.

Αυτό το έζησε έντονα ο απόστολος Παύλος, ιδιαίτερα μάλιστα μεταξύ των πιστών στην Κόρινθο, και έφτασε σε τέ-

τοιο σημείο αγανάκτησης ώστε αναγκάστηκε να γράψει με γλώσσα και αυστηρότητα που ποτέ δεν θα ήθελε. Τους εξήγησε –επειδή ως φαίνεται είχαν λησμονήσει– πως ήταν εκείνος που έφερε το μήνυμα της χριστιανικής αλήθειας στην πόλη τους, ήταν εκείνος που έμεινε κοντά τους για 1,5 χρόνο, ήταν εκείνος που οδηγήθηκε από τους Ιουδαίους ενώπιον του Ρωμαίου διοικητή Γαλλίωνα, ήταν εκείνος που για να μην τους επιβαρύνει οικονομικά εργάστηκε με τα ίδια του τα χέρια ως σκηνοποιός πλάι στον Ακύλα, ήταν εκείνος που ακόμη και όταν βρισκόταν μακριά τους αγωνιούσε και φρόντιζε να μαθαίνει και να επιμελείται για την καλή κατάσταση της πίστης τους και της χριστιανικής τους κοινότητας.

Και όμως, αυτοί οι άνθρωποι –πιο σωστά ένας αριθμός από αυτούς– έφτασαν στο σημείο να αρνηθούν τον Παύλο, να ξεχάσουν και να αγνοήσουν όλα τα παραπάνω, και να τον αναγκάσουν να γράψει με πόνο ψυχής: **«Αν δεν ήμαι εις άλλους απόστολος, αλλ' εις εσάς τουλάχιστον είμαι· διότι η σφραγίς της αποστολής μου σεις είσθε εν Κυρίω»** (Α' Κορ. 9/θ/2). Σκεφθείτε πώς θα αισθανόταν ο Παύλος όταν εκείνοι προς τους οποίους, όπως και προς τους Θεσσαλονικείς, στάθηκε **«καθώς η τροφός περιθάλπει τα εαυτής τέκνα»** τον αρνήθηκαν και επιπλέον χρειάστηκε να θυμίσει ότι **«ουδένα ηδικήσαμεν, ουδένα εφθείραμεν, εις ουδένα εστάθμεν πλεονέκται»** (Β' Κορ. 7/ζ/2).

Μάλιστα το πρόβλημα αυτό δεν ήταν μόνο του Παύλου. Και ο απόστολος Ιωάννης αντιμετώπισε την ίδια κατάσταση γι' αυτό στην Γ' Επιστολή του γράφει ότι **«ο φιλοπρωτεύων αυτών Διοτρεφής δεν δέχεται ημάς, φλυαρών εναντίον ημών με λόγους πονηρούς»**. Μά-

λιστα είχε φτάσει σε τέτοιο βαθμό θράσους, ώστε ο Ιωάννης απειλεί **«διά τούτο, εάν έλθω, θέλω υπενθυμίσει τα έργα αυτού, τα οποία κάμνει»** (εδ. 9-10).

7. Ανήθικοι

«Γενικώς ακούεται ότι είναι μεταξύ σας πορνεία, και τοιαύτη πορνεία, ήτις ουδέ μεταξύ των εθνών ονομάζεται, ώστε να έχη τις την γυναίκα του πατρός αυτού» (Α΄ Κορ. 5/ε/1).

Όσάν να μην ήταν αρκετά όσα πιο πάνω σημειώθηκαν, οι ιερές Γραφές συνεχίζουν την αποκαλυπτική τους μαρτυρία, για να δείξουν ακόμη σκοτεινότερες πτυχές από την ζωή των ανθρώπων που απάρτιζαν την εκκλησία εκείνης της πρώιμης εποχής. Πρόκειται για το ζήτημα της πορνείας και άλλων μορφών σεξουαλικών παρεκκλίσεων, για τις οποίες ο Παύλος αναγκάστηκε να γράψει.

Ξεχωριστή βέβαια ήταν η περίπτωση του Κορίνθιου που τόλμησε να πάρει ως γυναίκα τη μητριά του... όμως και άλλες περικοπές, όπως οι Α΄ Κορ. 6/ς/9, Γαλ. 5/ε/19, Εφεσ. 5/ε/3, Κολ. 3/γ/8, Α΄ Θεσ. 4/δ/3 κ.λπ., αφήνουν να καταλάβει καθαίς ότι αφενός οι νεοεισερχόμενοι στην εκκλησία εξακολουθούσαν ως ένα διάστημα να έχουν κάποια σύγχυση για τις ηθικές τους υποχρεώσεις, αλλά υπήρχαν και κάποιοι που **«εισεχώρησαν λαθραίως»** στην εκκλησία, όντας **«ασεβείς, μεταστρέφοντες την χάριν του Θεού ημών εις ασέλγειαν»** (Ιούδα 1/α/4).

Αν και η υγιής εκκλησία προσπαθούσε με κάθε τρόπο να διατηρηθεί καθαρή από τέτοια μιάσματα που ο Ιούδας ονομάζει **«κηλίδες»**, αυτό δεν ήταν πάντοτε πορευτό είτε από αμέλεια είτε από απροσεξία είτε από άλλους παράγοντες όπως η προσωποληψία, η ανθρωπαρέ-

σκεια κ.λπ. με αποτέλεσμα γρήγορα η εκκλησία του Χριστού να συμπεριλάβει στις τάξεις της "κάθε καρυδιάς καρύδι", κατά το κοινώς λεγόμενο, και εν τέλει να καταλήξει ένας ακόμη κοσμικός θρησκευτικός θεσμός, όπου πλέον μόνον ο Κύριος γνωρίζει **«τους όντας αυτού»** (Β΄ Τιμ. 2/β/19).

8. Ετεροδιδάσκαλοι και Κερδοσκόποι

«Εάν τις ετεροδιδασκαλή και δεν ακολουθή τους υγιαίνοντας λόγους του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και την διδασκαλίαν την κατ' ευσέβειαν, είναι τετυφωμένος και δεν εξεύρει ουδέν, αλλά νοσεί περί συζητήσεις και λογομαχίας, εκ των οποίων προέρχεται φθόνος, έρις, βλασφημίες, υπόνοιαι πονηραί, μάταιαι συνδιαλέξεις ανθρώπων διεφθαρμένων τον νουν και απεστερημένων της αληθείας, νομιζόντων την ευσέβειαν ότι είναι πλουτισμός. Απομακρύνου από των τοιούτων. Μέγας δε πλουτισμός είναι η ευσέβεια μετά αυταρκείας» (Α΄ Τιμ. 6/ς/3-6).

Ανάμεσα σε όλα όσα προαναφέρθηκαν, ήρθαν να προστεθούν και οι **«ετεροδιδάσκαλοι»**, άνθρωποι δηλαδή που ήταν έτοιμοι να προσθέτουν και να αλλοιώνουν την αρχική διδασκαλία των Αποστόλων, σε τρόπο που η χάρη του Θεού να παρουσιάζεται ως ευκαιρία πλουτισμού και καλής ζωής. Αποκαλύφθηκε γρήγορα ότι γι' αυτούς **«θεός τους είναι η κοιλιά τους»** (Φιλ. 3/γ/19), ενδιαφέρονται για γήινα συμφέροντα και ενώ παρουσιάζονται ως "υπηρέτες του Χριστού", **«δεν δουλεύουσι τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, αλλά την εαυτών κοιλίαν, και διά λόγων καλών και κολακευτικών εξαπατώσι τας καρδιάς των ακάκων»** (Ρωμ. 16/ις/18).

Άλλοι τέλος έτειναν να μετατρέψουν τον Ευαγγέλιο του Χριστού, που είναι πνευματικής φύσεως και αποβλέπει στα εν ουρανοίς, σε μήνυμα ευημερίας και καλοπέρασης, επικεντρώνοντας την προσοχή των ανθρώπων στον υλικό πλουτισμό.

Τέτοιους ανθρώπους, από τους οποίους δυστυχώς είναι γεμάτη η σημερινή εποχή, ο Παύλος όχι μόνο τους καυτηριάζει αλλά και προς κάθε υγιή πιστό προστάζει: **«Απομακρύνου από των τοιούτων»**, όπως ακριβώς έγραψε και στους Ρωμαίους: **«Σας παρακαλώ δε, αδελφοί, να προσέχητε τους ποιούντας τας διχοστασίας και τα σκάνδαλα εναντίον της διδαχής, την οποίαν σεις εμάθετε, και απομακρύνεσθε απ' αυτών»** (Ρωμ. 16/ις/17).

Με τα παραπάνω θέλουμε να δείξουμε ότι η ποιότητα και επιβίωση της Εκκλησίας δεν επηρεάζεται από τέτοια κακά παραδείγματα. Βεβαίως κανείς δεν είναι τέλειος σ' αυτό τον κόσμο, ούτε και μπορεί να γίνει στην παρούσα κατάσταση, επειδή είμαστε άνθρωποι ατελείς και αδύναμοι, γεγονός που ξέρει πολύ καλύτερα από εμάς ο ίδιος ο Πλάστης μας, ο Οποίος **«γνωρίζει την πλάσιν ημών, ενθυμείται ότι είμεθα χύμα»** (Ψαλμ. 103/ργ/14).

Επειδή ακριβώς γνωρίζει την αδυναμία μας, ο Χριστός είπε: **«Εγώ είμαι η άμπελος, σεις τα κλήματα. Ο μένων εν εμοί και εγώ εν αυτώ, ούτος φέρει καρπόν πολύν, διότι χωρίς εμού δεν δύνασθε να κάμντε ουδέν»** (Ιωάν. 15/ιε/5). Για τον ίδιο λόγο φρόντισε να διαθέσει στην Εκκλησία το ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, ώστε

να είναι σ' εμάς πηγή κάθε αγαθής καρποφορίας (Γαλ. 5/ε/22-25).

Ας καταλάβουμε ότι ο Θεός με άτομα ασχολείται και όχι με σύνολα. Μόνος σηκώνεσαι ή πέφτεις. Μόνος σου αρέσεις στον Θεό ή γίνεσαι βδελυκτός. Ακόμη κι αν όλοι γύρω πορεύονται αντίθετα στο θείο θέλημα, εσύ κι εγώ καλούμαστε να ακολουθήσουμε Εκείνον και να βαδίσουμε στα ίχνη Του

Δεν έχτισαν την πρώτη εκκλησία τα ειδικά σεμινάρια και οι μέθοδοι του μάρκετινγκ που δυστυχώς χρησιμοποιούν σήμερα κάποιοι. Κάθε άλλο! Τι ήταν εκείνο που έκανε ικανούς τους Αποστόλους και τους πρώτους μαθητές να ζουν τη χριστιανική ζωή και να αυξάνουν ποιοτικά και αριθμητικά; Η δύναμη που ζωοποιούσε και ενεργοποιούσε τους πιστούς του α' αιώνα και όλων των 20 άλλων που ακολούθησαν ήταν μία και μόνη, το Άγιο Πνεύμα. Όλα τα άλλα δεν είναι παρά σαρκικά υποκατάστατα που ο Πονηρός και η ανόητη ανθρώπινη σάρκα χρησιμοποιούν για να καλύψουν το ΚΕΝΟ της παρουσίας του Αγίου Πνεύματος στην προσωπική και την εκκλησιαστική τους ζωή.

Και βεβαίως, όταν λέμε Άγιο Πνεύμα, δεν εννοούμε τις κάλπικες εκδηλώσεις που έχουν γεμίσει σήμερα τους δήθεν Χαρismaticούς κύκλους, αλλά την δύναμη εξ ύψους, που πρώτα ΑΓΙΑΖΕΙ, ύστερα ΟΙΚΟΔΟΜΕΙ και τέλος ΙΚΑΝΩΝΕΙ θνητούς ανθρώπους να ζήσουν "όπως ο Χριστός" (Ιωάν. 16/ις/7, Πράξ. 1/α/8). **Όλα τα άλλα είναι φούμαρα που καλό θα ήταν οι άνθρωποι να αποφεύγουν με κάθε δύναμη.** ☹

• • •

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (:)

ΤΟ «ΤΙΜΙΟ» ΞΥΛΟ

Στο περιοδικό «Ενοριακή Ευλογία» (Σεπτ. 2010) διαβάσαμε ότι στο Ναό Αγ. Νικολάου Πευκακίων Αθηνών, υπάρχει ο εικονιζόμενος «περίτεχνος Αργυρός Σταυρός περικλείων τεμάχιον του Τιμίου Ξύλου καί ορειχάλκινη καλλιτεχνική προθήκη (υψους 2,20 μ.), συνολικής αξίας 31.000 ευρώ». (Εικ. 1).

Αλλά... ω του θαύματος, η Μητρόπολη Θεσσαλονίκης μετέφερε στο ναό Μεταμορφώσεως του Σωτήρος όχι «τεμάχιον» του Τιμίου Ξύλου αλλά τον ίδιο «**ΤΟΝ ΤΙΜΙΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ ΑΠΟ ΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ**» (Εικ. 2, 3) για να εκτεθεί σε δημόσιο προσκύνημα (12-19/9/10).

Από την άλλη πλευρά, στην εφημερίδα «Ενοριακές Καμπάνες» (3-9-10) διαβάσαμε τα εξής άκρως αποκαλυπτικά:

«Όλοι έχουμε ακούσει και διαβάσει ότι τον Σταυρό, πάνω στον οποίο θυσίασε τη ζωή του ο Ιησούς Χριστός, τον ανακάλυψε η Αγ. Ελένη, μητέρα του αυτοκράτορα Μεγάλου Κωνσταντίνου. Ποια είναι η αλήθεια;

Στην Εγκυκλοπαίδεια *Bibliotheca Sanctorum*, που αναφέρει τη ζωή όλων των Αγίων σε 12 τόμους, διαβάζουμε (με υπογραφή Agostino Amore) για το λήμμα Αγ. Ελένη:

Τα βιογραφικά της στοιχεία είναι πολύ

λίγα και αβέβαια. (...) Ωθούμενη από μεγάλη αγάπη προς τον Λυτρωτή, στα 326 ανέλαβε ένα προσκύνημα στην Παλαιστίνη, για να επισκεφθεί τους τόπους που αγγιάστηκαν από την επίγεια ζωή Του. Με αυτή την ευκαιρία επιδόθηκε στην ανοικοδόμηση της βασιλικής της Γεννήσεως στη Βηθλεέμ και της Αναλήψεως στο όρος

3 Ο Τίμιος Σταυρός εις τὸν Ἱ. Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος

Ἡ Ἱερὰς Ναὸς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Θεσσαλονίκης ὑποδέχεται τὴν 12ην Σεπτεμβρίου τὸν Τίμιον Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα. Ὁ Τίμιος Σταυρὸς θὰ ἀφίχθῃ ἀπὸ θαλάσσης εἰς τὸν

των Ελαίων, τις οποίες έπειτα ο Κωνσταντίνος διακόσμησε και προίκισε λαμπρά.

Κάποια παράδοση (που ανέρχεται στον 4ο αιώνα, εφόσον τη γνωρίζει ο Αγ. Αμβρόσιος) αναφέρει ότι η Ελένη, σκάβοντας στον Γολγοθά για να καθαρίσει εκείνο τον τόπο από τα ειδωλολατρικά κτίρια που είχαν χτίσει οι Ρωμαίοι, βρήκε τον σταυρό πάνω στον οποίο κάρφωσαν τον Ιησού, μαζί με άλλα εργαλεία του Πάθους, και ώθησε τον γιο της να χτίσει τη βασιλική της Αναστάσεως.

Πρέπει να πούμε, όμως, ότι ο Ευσέβιος, σύγχρονος και πολύ μορφωμένος για ζητήματα της Παλαιστίνης, παρόλο που μιλάει εκτενώς γι' αυτή τη βασιλική, δεν αναφέρει καθόλου την Ελένη, απεναντίας φαίνεται να αποκλείει τελείως κάθε σχέση της με αυτή.

Ο Αγ. Κύριλλος της Ιερουσαλήμ

Όλες οι υπογραμμίσεις από τον «Τ»

(313-387), καταγόμενος από εκείνο τον τόπο, παρόλο που μαρτυρεί επανειλημμένα στις ομιλίες του ότι τα λείψανα (τεμάχια) του Τιμίου Σταυρού είχαν ήδη διασκορπιστεί σε όλο τον κόσμο, αγνοεί απολύτως ότι είχαν βρεθεί από την Ελένη. (...)».

Πού βρίσκεται η αλήθεια σ' αυτό το ανακάτεμα; Κατά τη γνώμη μας όλα αυτά δεν είναι περισσότερο από ρομαντικά παραμύθια, από τα οποία ήταν γεμάτος ο Μεσαίωνας, εξ αιτίας των οποίων η κοσμική Εκκλησία έχει καταντήσει τεράστιο μουσείο και χώρος θρησκευτικής τουριστικής εκμετάλλευσης, όμως από ζωή διαθέτει όση και οι μούμιες της Αιγύπτου... ❶

ΑΧΡΗΣΤΟΣ ΟΡΚΟΣ ΑΠΑΤΗΛΟΣ

Γράφοντας στην εφημερίδα «**ΤΑ ΝΕΑ**» (14/9/10) η κ. **Εύα Κοταμανίδου** με τον παραπάνω τίτλο σχολίαζε το φαινόμενο του άχρηστου ΟΡΚΟΥ των πολιτικών και όχι μόνο:

Ξανά και πάλι η υποκρισία της ορκωμοσίας της νέας κυβέρνησης, ενώπιον του Προέδρου της Δημοκρατίας, του Πρωθυπουργού και του τελετάρχη, σοβαρού και συνετού, Αρχιεπισκόπου, μετά τον μεταμεσονύκτιο ανασχηματισμό. Αυξάνεσθε και πλήθυνεσθε, εν μέσω κρίσης, υπουργοί, αναπληρωτές υπουργοί, και υφυπουργοί, σκυμμένοι, στριμωγμένοι, με τεντωμένα χέρια, να ορκίζονται, μουρμουρίζοντας: «Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, να τηρούν το Σύνταγμα και τους νόμους», προς όφελος του ελληνικού λαού. Θα το πράξουν; Ιδού η απορία! Τόσοι και τόσοι ορκίστηκαν κατά καιρούς, από συ-

στάσεως του ελληνικού κράτους κι όμως τα σκάνδαλα διαφθοράς, καταλήστευσης και ξεπουλήματος του εθνικού πλούτου, ανάμειξης και διακίνησης μαύρου χρήματος, μίζες κ.λπ., κ.λπ. "εις βάρος του ελληνικού λαού, ενάντια στους νόμους και το Σύνταγμα" δεν εξέλιπαν. Βατοπέδι, Siemens, δομημένα ομόλογα, παραδικαστικό κύκλωμα κ.ά. τα έπραξαν αν και ορκισθέντες περί του αντιθέτου, υπουργοί και υφυπουργοί, παρά τα «νόμιμα, άρα και ηθικά» υποστηρίζοντες. Τους εμπόδισε ο όρκος τους; Όχι, βέβαια! Αν πράγματι ίσχυε και τους δέσμευε, και μόνο αυτός ο απαρνημένος όρκος θα τους έκρινε ως ψεύτες και εγκληματίες.

Αμ η φενάκη του όρκου στα δικαστήρια από [...] μάρτυρες, «ορκίζομαι να είπω την αλήθεια και μόνον την αλήθεια», τηρείται; Τη λένε πράγματι την αλήθεια;

Ως πότε θα διαιωνίζεται αυτή η άχρηστης υποκρισίας απάτη του όρκου επί του Ευαγγελίου; Δεν έφθασε ακόμα η ώρα του χωρισμού ενός πολιτισμένου δημοκρατικού κράτους και Εκκλησίας; Ας δίνουν όρκο προσωπικής τι-

μής, ευθύνης και αξιοπρέπειας! Θα 'ναι πιο δεσμευτικό και τίμιο!

Τα λέμε χρόνια και εμείς εδώ, τώρα απλώς συνυπογράφουμε! **11**

ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΤΡΕΙΑ

Γράψαμε σε προηγούμενα τεύχη για το ζήτημα της λατρείας. Από τη δική του στήλη «**Από τις 20 στις 20**» του περιοδικού «**Θεσσαλονικείς**» (3-4/10) ο κ. **Στέφανος Κατσάρκας** –ίσως ο πιο αρμόδιος για το θέμα– σχολιάζει το κατάντημα της υμνωδίας στις περισσότερες Ευαγγελικές Εκκλησίες στη χώρα μας (και όχι μόνο), την οποία εκτραγωδεί με τα εξής λόγια:

«... Σήμερα δέκα δεκαπέντε μελωδίες –ή και παραπάνω, δεν έχει ιδιαίτερη σημασία– μονοπωλούν στις εκκλησίες μας και στα συνέδριά μας (ο διαχωρισμός ανάμεσα στη μουσική των συνεδρίων και στη λατρευτική μουσική της εκκλησίας έχει ολοκληρωτικά εδώ και πολύ καιρό καταργηθεί) ολόκληρο το ρεπερτόριο της χριστιανικής μουσικής [των Ελλήνων Διαμαρτυρομένων]. Μελωδίες εύκολες, χωρίς απαίτηση για σοβαρές μουσικές σπουδές από μέρους των μουσικών εκτελεστών, αρκετές απ' αυτές ευχάριστες, αντιπροσωπεύουν όμως μόλις τα τέσσερα ή πέντε εκατοστά του συνόλου της ευαγγελικής υμνολογίας. Είναι μια άτυπη "δικτατορία" που τείνει να εκτοπίσει οποιοδήποτε άλλο μουσικό είδος – και βέβαια και τις χορωδίες με το απέραντο ρεπερτόριο τους και τις τεράστιες μουσικές τους δυνατότητες. [Σημ. "Τ": Εμείς θα λέγαμε "καλλιτεχνικός φασισμός" ορισμένων ατόμων]

Και το χειρότερο: η υποβάθμιση στη μουσική δεν είναι τίποτε μπροστά στον ευτελισμό των κειμένων. Η χριστιανική παράδοση με τον υπέροχο λόγο των ευαγγελίων και του αποστόλου Παύλου, με τα ανεπανάληπτα τροπάρια της Ορθόδοξης εκκλησίας και τα λειτουργικά κείμενα της [Ρωμαιο]καθολικής, με τη σπουδαία ποίηση των παλιών χορικών και των παλιών παραδοσιακών υμνολογίων, με τα τόσα αξιόλογα στιχουργήματα των δικών μας ευαγγελικών στιχουργών –όλα αυτά έχουν αντικατασταθεί από επτά οκτώ λέξεις όλες κι όλες, που επαναλαμβάνονται εκνευριστικά οι ίδιες χωρίς βάθος, χωρίς ομορφιά, χωρίς ουσιαστική πνευματικότητα– έτσι για να γεμίσουμε με λόγια τις νότες, κι ας γίνει αυτό όπως να ναι... (...) Ο Θεός να βάλει το χέρι Του, που λέει κι ο λαός μας...»

Ο λαός μας λέει και μια άλλη παροιμία: «**Στου κουφού την πόρτα όσο θέλεις βρόντα**» και, δυστυχώς, είναι φανερό ότι οι περισσότεροι "μουσικοί" ή δήθεν "οδηγοί λατρείας" στις εκκλησίες των Ευαγγελικών έχουν δόση κουφαμάρας από τους έντονους ήχους που συνεχώς ακούν στις ροκάδικες και όχι μόνο εκτελέσεις τους "θρησκευτικής μουσικής"... (Το **"εκτελέσεις"** ας **διαβαστεί και με τις δύο σημασίες της λέξεις...**). **11**

Εκ καρδίας

Οικογενειακές Ευχαριστίες

Ο εκδότης του περιοδικού και η οικογένειά του επιθυμούν να εκφράσουν και δημόσια θερμές ευχαριστίες σε όλους όσοι με κάθε τρόπο τίμησαν τους γάμους του γιου του **Παύλου - Μελίτωνα Βασιλειάδη** με την **Meggan Ann De Jong**, που πραγματοποιήθηκαν στις 21-8-2010 στο Sully της πολιτείας Ιowa των ΗΠΑ.

Δεν ήταν δυνατόν, φυσικά, ούτε να προσκληθούν ούτε να παρευρεθούν στην τελετή όλοι οι αγαπητοί μας αδελφοί και φίλοι – ιδιαίτερα μάλιστα καθώς ο γάμος έγινε στο εξωτερικό – ωστόσο η παρουσία του ελληνικού στοιχείου υπήρξε ενδιαφέρουσα και σημαντική, δίνοντας το δικό της χρώμα. Ήδη το νέο ζεύγος έχει εγκατασταθεί μονίμως στο σπίτι τους στην Αθήνα.

Οι ευχές και τα δώρα που λάβαμε, – ιδιαίτερα δε η φιλοξενία που μας επιφυλάχθηκε από ελληνικές οικογένειες στην υπερατλαντική χώρα – απέδειξαν και επιβεβαίωσαν για άλλη μια φορά τη μοναδική ζεστασιά της χριστιανικής αδελφότητας.

Ξέροντας ότι οι προσευχές σας θα συνοδεύουν τη νέα οικογένεια που ξεκίνησε με τις ευλογίες του Θεού, εκ των προτέρων σας ευχαριστούμε.

Γράφοντας για το γάμο ο απόστολος Παύλος έγραψε: «Το μυστήριον τούτο είναι μέγα, εγώ δε λέγω τούτο περί Χριστού και περί της εκκλησίας» (Εφεσ. 5/ε/32). Κάποια μέρα η γήινη αυτή αποτύπωση των Γάμων του Χριστού με την Εκκλησία θα εκπληρωθεί ουσιαστικά και όλο το Σύμπαν θα συγχαίρει γι' αυτό το μοναδικό γεγονός.

Είθε όλοι να συναντηθούμε «κεκλημένοι εις το δείπνον του γάμου του Αρνίου». ☛

Είμαι μπερδεμένος!

Σκέπομαι και ξανασκέπομαι! Πώς το 'παθα εγώ αυτό;

Ποτέ δεν σκεπτόμουν τόσο επίμονα το θρησκευτικό ζήτημα. Θεωρούσα δεδομένο ότι είμαι χριστιανός, και μάλιστα καλός χριστιανός. Έλεγα ότι πιστεύω. Και ποτέ δε σκέφτηκα να εγκαταλείψω την πίστη, που μου δίδαξαν μικρό παιδί.

Αλλά βρέθηκα προ ημερών στην εκκλησία. Λέω βρέθηκα, διότι δεν πήγα επειδή το αποφάσισα, αλλά μου το είπε η γυναίκα μου. Και άκουσα τον παπά να μου θέτει 3 ερωτήματα: Για ποιο ΛΟΓΟ αποφάσισες να είσαι χριστιανός; Για ποιο ΣΚΟΠΟ αποφάσισες να είσαι χριστιανός; Με ποιο ΤΡΟΠΟ επιδιώκεις να πετύχεις τον σκοπό σου;

Ποτέ δεν τα είχα σκεφτεί αυτά!

Γιατί αποφάσισα να είμαι χριστιανός; Μα, ποτέ δεν το ΑΠΟΦΑΣΙΣΑ. Οι άλλοι το αποφάσισαν για μένα, όταν με βάφτισαν.

Δεν έχω βέβαια αντίρρηση, αλλά και δεν επιδιώκω κανένα ΣΤΟΧΟ με το να είμαι χριστιανός – απλά θεωρώ ότι είμαι.

Και βεβαίως δεν ψάχνω να βρω ένα ΔΡΟΜΟ για να πετύχω τον σκοπό μου, διότι δεν έχω κάποιο σκοπό.

* * *

Άρχισα να μπερδεύομαι! Αν είναι έτσι, τότε εγώ αλλού αρμενίζω!

Είπε μάλιστα ο παπάς ότι ρώτησαν τον Χριστό: «Είναι λίγοι αυτοί που θα σωθούν;». Και συμπέρανε: «Άρα είσαι χριστιανός για να ΣΩΘΕΙΣ». Αλλά εγώ δεν επιδιώκω να σωθώ.

Και ο Χριστός απάντησε: «Αγωνίζεστε να μπειτε από τη ΣΤΕΝΗ ΠΥΛΗ. Διότι πολλοί θα προσπαθήσουν να μπουν αλλά δεν θα μπορέσουν».

Εγώ όμως δεν αναζητάω τη στενή πύλη αλλά τη φαρδιά, δηλαδή τα εύκολα. Αποφεύγω τα "πρέπει", τα ζόρια, αποφασίζω μόνο αυτό που μ' αρέσει, που "εγώ θέλω".

Δηλαδή ΓΙΑΤΙ ΖΩ; Γιατί είμαι χριστιανός; Δεν το έχω αποφασίσει. Δεν επιδιώκω κάτι. Δεν κάνω κάτι για να πετύχω ένα σκοπό. Απλά ζω!

Και μια μέρα θα φύγω από δω, θέλω δε θέλω.

«Είναι άραγε λίγοι αυτοί που θα σωθούν;». Λίγοι ή πολλοί; Κι αν εγώ δεν είμαι από τους λίγους;

Για πρώτη φορά νιώθω μπερδεμένος!

«Ενοριακές Καμπάνες» (3-9-10)

ΚΩΔΙΚΟΣ 3360

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΜΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ:
ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ 8 - 14231 Ν. ΙΩΝΙΑ

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΩΘΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN